

Vrchní soud v Olomouci
Masarykova třída 609/1
771 11 Olomouc

V Praze dne 3. května 2022

Ke sp. zn. 14 VSOL 10/2022, 32 ICM 3260/2016

Žalobce a) **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, IČO: 693 26 681, insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154

Zastoupen JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, se sídlem DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalobce b) **Správa pohledávek OKD, a.s.**, společnost se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Ostravě, oddíl B, vložka 2900

Zastoupen JUDr. Tomášem Zagarem, advokátem, ev. č. ČAK 08131, se sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 1 **Citibank N.A., London Branch**, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, reg. č. BR001018

Zastoupená JUDr. Petrem Přecechtělem, advokátem, ev. č. ČAK: 11109, BBH, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1; další zmocnění: Mgr. Robert Klenka, advokát

Žalovaná č. 2 **New World Resources N.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 34239108, registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952, se sídlem 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Zastoupená JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK: 11146, White & Case, s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 3 **NWR Holdings B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 61294179, se sídlem Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království

Zastoupená Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem, ev. č. ČAK: 04910, White & Case (Europe) LLP, organizační složka, Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

**VYJÁDŘENÍ ŽALOVANÉ Č. 1 K ODVOLÁNÍM ŽALOBCE A) A ŽALOBCE B)
PROTI ROZSUDKU ZE DNE 22. 9. 2021, Č. J. 32 ICM 3260/2016-1964**

Elektronicky prostřednictvím datové schránky

Bez příloh

BBH, advokátní kancelář, s. r. o.

Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, Česká republika, Tel.: +420-234 091 355, Fax: +420-234 091 366, E-mail: legal@bbh.cz, www.bbh.cz
IČ: 26143119, DIČ: CZ26143119, zapsaná u Městského soudu v Praze oddíl C, vl. 218820

1. ÚVOD

- [1] Žalobou ze dne 9. 9. 2016 (dále jen „**Určovací žaloba**“) se Žalovaná č. 1 domáhá určení pravosti a výše následujících pohledávek popřených Žalobcem a) a Žalobcem b):
- (a) pohledávky ve výši 9.530.033.808,71 Kč (dále jen „**Pohledávka 1**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smlouvy nazvané „*Indenture EUR 300,000,000 Senior Secured PIK Toggle Notes due 2020*“ uzavřené dne 7. 10. 2014 (dále jen „**SSN**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P33-1 do insolvenčního řízení Žalobce b);
 - (b) pohledávky ve výši 621.273.214,79 Kč (dále jen „**Pohledávka 2**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smluv nazvaných „*Super Senior Term Facility Agreement EUR 35,000,000*“ ze dne 9. 9. 2014 (dále jen „**SSCF**“) a „*Intercreditor Agreement*“ ze dne 7. 10. 2014 (dále jen „**ICA**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P100-1 do insolvenčního řízení Žalobce b);
- (SSN, SSCF a ICA společně dále jen jako „**Smlouvy**“, Pohledávka 1 a Pohledávka 2 společně dále jen jako „**Pohledávky**“).
- [2] Dne 28. 2. 2017 podal Žalobce a) žalobu, kterou se domáhá vyslovení neúčinnosti Smluv (dále jen „**Odpůrčí žaloba**“). Usnesením soudu prvního stupně ze dne 8. 3. 2017, č.j. 32 ICm 3260/2016-78, byla řízení o Určovací žalobě a Odpůrčí žalobě spojena ke společnému řízení.
- [3] Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č.j. 32 ICm 3260/2016-1280 (dále jen „**První rozsudek**“), zamítl návrhy Žalobce a) na určení neúčinnosti Smluv a určil, že Pohledávky jsou po právu co do pravosti a výše. Proti Prvnímu rozsudku podali odvolání Žalobce a), Žalobce b) a Krajské státní zastupitelství, které se v té době účastnilo řízení.
- [4] Vrchní soud v Olomouci (dále jen „**Odvolací soud**“) usnesením ze dne 19. 10. 2020, č.j. 13 VSOL 133/2020-1709, První rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (dále jen „**Kasační rozhodnutí**“). Soud prvního stupně v souladu s pokyny obsaženými v Kasačním rozhodnutí doplnil dokazování a rozsudkem ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICm 3260/2016-1964, opětovně zamítl návrhy Žalobce a) na určení neúčinnosti Smluv a určil, že Pohledávky jsou po právu co do pravosti a výše (dále jen „**Napadený rozsudek**“).
- [5] Proti Napadenému rozsudku podali odvolání Žalobce a) dne 21. 12. 2021 a Žalobce b) dne 30. 12. 2021. Žalovaná č. 1 na tato odvolání souhrnně reaguje v tomto vyjádření.

2. PŘEDMĚT ODVOLACÍHO ŘÍZENÍ

- [6] Žalovaná č. 1 shrnuje, že v rámci prvního odvolacího řízení již byla závazně vyřešena řada otázek relevantních pro toto řízení, když Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí mimo jiné:
- (a) odmítl námitku nedostatku podmínky řízení spočívající v údajné neexistenci procesní způsobilosti Žalované č. 1 (část B) Kasačního rozhodnutí);
 - (b) odmítl veškeré námitky Žalobce a) a Žalobce b) týkající se údajných procesních vad původního řízení před soudem prvního stupně (část C) Kasačního rozhodnutí); a

- (c) v plném rozsahu potvrdil závěr soudu prvního stupně, že Pohledávky přihlášené Žalovanou č. 1 do insolvenčního řízení Žalobce b) platně vznikly a existují.
- [7] Odvolací soud současně v odst. 62 Kasačního rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí ve zdejším řízení závisí již jen na posouzení důvodnosti Odpůrčí žaloby, konkrétně na posouzení naplnění podmínek neúčinnosti Smluv podle § 240 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v relevantním znění (dále jen „**InsZ**“).
- [8] Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí uložil soudu prvního stupně, aby se v dalším řízení zabýval již pouze ekvivalentností protiplnění poskytnutého Žalobci b) za převzetí ručitelských závazků dle Smluv z hledisek vymezených judikaturou Nejvyššího soudu, a v případě, že toto protiplnění neshledá ekvivalentním, aby zkoumal, zda byl ve vztahu k Žalované č. 1 (věřitelům, které zastupuje) splněn časový limit pro podání Odpůrčí žaloby (odst. 89 Kasačního rozhodnutí).
- [9] Soud prvního stupně v dalším řízení, které vyústilo ve vydání Napadeného rozsudku:
- (a) posoudil přiměřenost protiplnění poskytnutého Žalobci b) za převzetí ručitelských závazků dle kritérií naznačených Odvolacím soudem a shledal toto protiplnění přiměřeným;
 - (b) zabýval se splněním časového limitu pro podání Odpůrčí žaloby ve vztahu k Žalované č. 1 a uzavřel, že tento časový limit nebyl splněn, když Žalovaná č. 1 (resp. věřitelé, které zastupuje), netvořili s Žalobcem b) koncern ani nebyli osobou jemu blízkou;
 - (c) s ohledem na nově publikované závěry Nejvyššího soudu soud prvního stupně opětovně posoudil naplnění podmínky podle § 240 odst. 2 InsZ a dovodil, že tato podmínka není splněna, neboť ve světle této nové judikatury neobstojí původní závěr Odvolacího soudu, že převzetí ručitelských závazků vedlo k úpadku Žalobce b); a
 - (d) posoudil, zda je u napadených úkonů dán tzv. materiální rys zkrácení (ve smyslu odst. 65 Kasačního rozhodnutí), a uzavřel, že tento rys dán není.
- [10] Těmito otázkami **je v podstatě vymezen předmět aktuálního odvolacího řízení**, neboť veškeré další otázky byly již Odvolacím soudem závazně vyřešeny v předchozím odvolacím řízení.
- [11] Žalovaná č. 1 je přesvědčena, že všechny závěry soudu prvního stupně uvedené v odst. [9] výše jsou správné a je na místě Napadený rozsudek jako věcně správný v celém rozsahu potvrdit podle § 219 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OSŘ**“).
- [12] Nicméně, je třeba zdůraznit, že každý ze závěrů soudu prvního stupně uvedených v odst. [9] výše je **samostatně stojícím důvodem pro zamítnutí Odpůrčí žaloby vůči Žalované č. 1**, a tedy současně i pro **vyhovění Určovací žalobě podané Žalovanou č. 1**. Jinými slovy, potvrzení správnosti kteréhokoliv z výše uvedených závěrů soudu prvního stupně je důvodem pro potvrzení Napadeného rozsudku v celém rozsahu.

3. VYJÁDRĚNÍ K ODVOLÁNÍ ŽALOBCE A)

3.1 Obecně k závěrům Napadeného rozsudku ohledně přiměřenosti protiplnění

- [13] Žalobce a) největší část svého odvolání věnuje námitkám vůči znaleckému posudku znaleckého ústavu APOGEO Esteem, a.s. ze dne 28. 6. 2019, č. 1627-60-2019 (dále jen „**APOGEO**“ a „**ZP APOGEO**“), ze kterého soud prvního stupně vyšel při posuzování výše obvyklé ceny za ručitelské závazky Žalobce b). Všechny tyto námitky jsou nedůvodné, jak bude blíže odůvodněno v dalších částech tohoto vyjádření.
- [14] Kromě toho se Žalobce a) pokouší navodit dojem, že soud prvního stupně založil své závěry o přiměřenosti protiplnění pouze na ZP APOGEO. To však není pravda. Naopak, soud prvního stupně při posuzování otázky přiměřenosti protiplnění (jakožto otázky právní, a nikoliv skutkové)¹ komplexně vyhodnotil všechny relevantní skutečnosti a provedené důkazy tak, jak mu uložil Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí, zejména:
- (a) v rámci posuzování obvyklé ceny ručení soud prvního stupně provedl k důkazu a hodnotil několik znaleckých posudků a odborných ocenění. Kromě ZP APOGEO se jednalo o znalecký posudek č. 01/2019 vypracovaný doc. Ing. Jaroslavem Bradou, Dr. ze dne 17. 3. 2019 (dále jen „**ZP doc. Brady**“), znalecký posudek č. 5/22171987/10 ze dne 7. 4. 2010 vypracovaný společností E & Y Valuations s.r.o. a indikativní ocenění garancí vypracované společností Ernst & Young, s.r.o. ze dne 8. 9. 2014 (společně dále jen jako „**Posudky EY**“);
 - (b) zjištění z těchto důkazů dal soud prvního stupně do kontextu s důvody, pro které Žalobce b) ručitelské závazky převzal – tj. zejména, že k převzetí těchto závazků došlo v rámci restrukturalizace závazků skupiny NWR zahrnující Žalobce b) (dále jen „**Restrukturalizace 2014**“) (viz odst. 84.9.7 Napadeného rozsudku a odpovídající skutková zjištění v odst. 38);
 - (c) soud prvního stupně dále v duchu rozhodnutí Nejvyššího soudu R 64/2017² zohlednil dopad převzetí ručitelských závazků do majetkové sféry Žalobce b), resp. na možnost věřitelů dosáhnout uspokojení pohledávek (viz odst. 84.9.11 Napadeného rozsudku a odpovídající skutková zjištění v odst. 38) – tj. zejména, že v důsledku Restrukturalizace 2014 došlo ke snížení celkového dluhového zatížení Žalobce b) i celé skupiny NWR a že Žalobce b) obdržel finanční prostředky získané v rámci Restrukturalizace 2014.
- [15] Soud prvního stupně po řádném a důsledném zhodnocení provedených důkazů, a to každého jednotlivě a všech v jejich vzájemné souvislosti, dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním a na základě komplexního vyhodnocení všech relevantních skutkových zjištění ve světle Odvolacím soudem odkazované judikatury pak dospěl ke správnému právnímu závěru, že protiplnění poskytnuté Žalobci b) za převzetí ručitelských závazků dle Smluv bylo přiměřené.

¹ Žalobce a) zcela mylně argumentuje, že závěr o přiměřenosti protiplnění představuje nesprávné skutkové zjištění (odst. 3.5 odvolání Žalobce a)). Jedná se o závěr právní.

² Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 29 Cdo 307/2014, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 64/2017.

3.2 K námitkám Žalobce a) k ZP APOGEO a jeho hodnocení soudem (části III. – V. odvolání)

3.2.1 *K údajné podjatosti APOGEO*

- [16] Žalobce a) tvrdí, že znalecký ústav APOGEO je podjatý pro svůj poměr k Žalobci a) a k jeho právnímu zástupci z důvodu událostí nastalých v rámci insolvenčního řízení dlužníka Rezidence Kavčí Hory a.s., se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, IČO: 27228207 (dále jen „**RKH**“), které je vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 79 INS 13739/2014. Žalobce a) uvádí, že v rámci tohoto řízení měl mj. upozornit na podjatost APOGEO vůči RKH a nekalé kroky RKH, v důsledku čehož mělo dojít k vytvoření nepřátelského vztahu APOGEO vůči Žalobci a) a k jeho právnímu zástupci. To se mělo údajně projevit v podání (záměrně) nesprávného ZP APOGEO.
- [17] Tato námitka je zcela nepodložená a obstrukční, o čemž jasně svědčí již způsob a okolnosti jejího uplatnění. Námitka byla Žalobcem a) vznesena až v průběhu ústního jednání před soudem prvního stupně dne 13. 9. 2021, těsně před tím, než měl být proveden ZP APOGEO a výslech zástupců APOGEO. Námitka tak byla uplatněna téměř 2 roky poté, co byl ZP APOGEO založen do soudního spisu, a téměř 3 měsíce poté, co byl znalec k tomuto jednání předvolán (resp. co bylo jeho předvolání zveřejněno v insolvenčním rejstříku). Žalobce a) v námitce podjatosti navíc odkazuje na události, ke kterým došlo již v roce 2014. Cílem námitky podjatosti tak bylo především zmařit ústní jednání (resp. výslech zástupců APOGEO), jak je zjevné i z toho, že právní zástupce Žalobce a) neměl předmětné podání činěné krátkou cestou připravené ani v příslušném počtu vyhotovení. Soud tak musel jednání kvůli těmto obstrukcím opakovaně přerušit a výslech zástupců APOGEO odložit až na další jednací den, v důsledku čehož vznikly účastníkům i znalci zbytečné náklady zaviněné Žalobcem a) (viz protokol z jednání ze dne 13. 9. 2021).
- [18] Soud prvního stupně se pak s námitkou podjatosti vypořádal v usnesení ze dne 14. 9. 2021, č.j. 32 ICm 3260/2016-1959, v němž ji shledal nedůvodnou a rozhodl, že APOGEO není vyloučeno jako znalec v tomto řízení. Soud nadto výslovně uvedl, že považuje námitku za obstrukční jednání a zneužití práv ze strany Žalobce a), přičemž to nebylo v řízení poprvé (srov. odst. 17 a 18 předmětného usnesení). Žalovaná č. 1 se s odůvodněním tohoto usnesení zcela ztotožňuje.
- [19] Jak totiž shrnul soud prvního stupně, při posuzování podjatosti je třeba vycházet z objektivních skutečností (a nikoliv subjektivních pochybností některého z účastníků), přičemž k vyloučení znalce může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo nebude schopen nezávisle a nestranně provést odborné posouzení.³ Žádné objektivní skutečnosti, které by svědčily o intenzivním poměru APOGEO k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům z tvrzení Žalobce a) neplynou (natož, aby je Žalobce a) prokázal).
- [20] Žalobce a) v tomto směru významně „přeceňuje“ a účelově zveličuje význam svých kroků v insolvenčním řízení RKH týkajících se znalce APOGEO. Tyto kroky v žádném případě nevedly a objektivně nemohly vést k vytvoření nepřátelského vztahu APOGEO vůči Žalobci a) ani jeho

³ K tomu dále srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2009, sp. zn. 28 Cdo 146/2009.

právnímu zástupci, tím méně nepřátelského vztahu tak intenzivního, jenž by byl důvodem pro vyloučení znalce, neboť:

- (a) se jedná o události, které se odehrály před mnoha lety v nesouvisejícím insolvenčním řízení;
- (b) navzdory sáhodlouhému popisu událostí nastalých v insolvenčním řízení RKH, který je obsažen v odvolání Žalobce a), se znaleckého ústavu APOGEO týká pouze to, že v daném insolvenčním řízení podalo znalecký posudek, aniž by upozornilo na okolnosti svědčící o své možné podjatosti, za což mu byla následně uložena pokuta;
- (c) na okolnosti svědčící o možné podjatosti APOGEO pak soud neupozornil Žalobce a) ani jeho právní zástupce, nýbrž soud je zjistil vlastní činností (a to především slyšením jediné členky představenstva RKH – viz protokol o jednání zveřejněný v insolvenčním rejstříku RKH pod položkou B-66); Žalobce a) se pouze na navazující výzvu soudu (B-68)⁴ stručně vyjádřil k tomu, které osoby s ním za RKH fakticky jednaly, nic víc (viz zpráva zveřejněná pod B-78, str. 2); tvrzení Žalobce a), že APOGEO bylo „usvědčeno“ díky němu, je tak značně zveličené;
- (d) APOGEO nevede a nevedlo s Žalobcem a) ani jeho právním zástupcem žádný spor. Ani předmětné přestupkové řízení, které vyústilo uložením pokuty, nebylo zahájeno na podnět Žalobce a) nebo jeho zástupce, ale na podnět Městského státního zastupitelství (viz veřejně dostupné rozhodnutí Ministra spravedlnosti ze dne 3. 8. 2017, č.j. MSP-40/2017-ORA-ROZ/3);
- (e) jak potvrzují vyjádření pracovníků APOGEO a předsedy jeho představenstva (citovaná ve výše popsaném usnesení soudu prvního stupně), APOGEO se necítí ve věci podjaté, APOGEO nemá nepřátelský vztah vůči Žalobci a) ani jeho právnímu zástupci a je autonomní nezávislou znaleckou kanceláří zaměstnávající cca 100 osob.

[21] Z výše uvedeného je zjevné, že je objektivně vyloučena možnost, že by si znalecký ústav velikosti APOGEO na základě Žalobcem a) tvrzených skutečností vytvořil vůči němu nebo jeho právnímu zástupci nepřátelský vztah, který by trval až do dnešní doby, a to v takové intenzitě, že by vylučoval APOGEO z podání nezávislého a nestranného znaleckého posudku v tomto řízení.

[22] **Nadto, i kdyby taková možnost zcela vyloučena nebyla, z judikatury jasně vyplývá, že musí existovat a být tvrzeny a prokázány konkrétní okolnosti svědčící o skutečné existenci nepřátelského vztahu znalce k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, tj. že takový vztah skutečně vznikl, nikoliv, že je tu jen teoretická možnost, že vzniknout mohl.⁵**

⁴ Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č.j. MSPH 79 INS 13739/2014-68, zj. body 4 a 5.

⁵ Viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č.j. 2 VSPH 1402/2011-A-24: „*Tak by tomu bylo především v případě, kdyby existence těchto soudních řízení prokazatelně vyústila v negativní (nepřátelský) postoj správce vůči dlužníkovi.*“ (...) „*V posuzované věci přitom nevyšly najevo žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno dovozovat, že by správce vůči dlužníci zaujímal nepřátelský postoj, který by mu bránil vykonávat funkci správce objektivně a nestranně.*“ nebo Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. Nao 240/2017-284: „*Žalobkyně ve své námitce podjatosti netvrdila konkrétní objektivní skutečnosti, které by nepřátelský vztah předsedkyně senátu vůči stěžovateli, před či po podání stížnosti předsedovi soudu, jakkoli naznačovaly.*“

- [23] **Žádné takové okolnosti však Žalobce a) v odvolání netvrdí (a neuváděl je ani v řízení před soudem prvního stupně)**, tj. nepoukazuje na žádné konkrétní jednání znalce APOGEO, které by bylo namířené vůči němu či jeho právnímu zástupci a vypovídalo o existenci zjevně nepřátelského vztahu. Žádné takové okolnosti nevyšly v řízení ani jinak najevo.
- [24] Jediným tvrzením, které v tomto ohledu Žalobce a) uvedl, bylo to, že ZP APOGEO je „jednoznačně namířen proti tvrzením a předkládaným důkazům ze strany žalobce a)“. To je však argumentace zcela absurdní, neboť znalece není možné považovat za podjatého vůči účastníkovi řízení jen z důvodu, že jeho odborné závěry nepodporují tvrzení takového účastníka. Navíc součástí zadání ZP APOGEO bylo i odborné přezkoumání závěrů uvedených ve ZP doc. Brady. Žalobce a) se tedy snaží vyvodit podjatost znalce z něčeho, co bylo jeho znaleckým úkolem.

3.2.2 Ke znaleckému oprávnění APOGEO

- [25] Žalobce a) dále namítá, že znalecký ústav APOGEO nedisponoval odpovídajícím znaleckým oprávněním pro podání posudku v této věci. Toto tvrzení zakládá na argumentu, že ze seznamu znalců a znaleckých ústavů vyplývá, že APOGEO a doc. Brada disponují znaleckými oprávněními pro jiné odvětví a jinou specializaci. Tato námitka je opět zcela nesmyslná.
- [26] Předmětem znaleckého zkoumání bylo posouzení obvyklé ceny za ručení poskytnuté Žalobcem b). APOGEO disponuje znaleckým oprávněním pro obor Ekonomika s rozsahem znaleckého oprávnění mj. pro oceňování podniků (včetně práv podniků, práv k podnikům, veškerých položek aktiv a pasiv podniků, prodeje a nájmu podniků).⁶ Jak soud prvního stupně shrnul v Napadeném rozsudku (odst. 37.30.24), toto znalecké oprávnění je zcela dostatečné pro podání posudku v dané věci, neboť ručitelské závazky představují práva, která jsou součástí podniku. Soud prvního stupně rovněž shrnul, že APOGEO má i praktické zkušenosti s oceňováním důlních společností.
- [27] Srovnání znaleckých oprávnění doc. Brady, jakožto samostatného znalce, a APOGEO, jakožto znaleckého ústavu, prováděné Žalobce b) je nepřipadné, neboť podle příslušných právních předpisů (účinných v roce 2019) **byl způsob stanovení rozsahu znaleckých oprávnění pro znalce a znalecké ústavy zcela odlišný. Znalecký ústav (na rozdíl od znalce) vůbec nebyl zapisován do oboru, odvětví a specializace, nýbrž pouze do oboru.**⁷ S ohledem na to samozřejmě nelze jakkoliv srovnávat vymezení znaleckého oprávnění těchto subjektů na základě názvu kategorií závazných pouze pro znalce (nýbrž je třeba posoudit skutečný obsah těchto

⁶ Dále oceňování obchodního jmění při přeměnách (fúze, převod jmění na společníka, rozdělení, změna právní formy) včetně přezkoumání a posuzování přeměn obchodních společností z ekonomického hlediska, vyhotovení znaleckých zpráv o fúzi, výpočtu výměnných poměrů; účetní evidence a daně; oceňování movitých věcí (včetně strojů, přístrojů, zařízení, motorových vozidel, výpočetní techniky); oceňování nemovitostí (včetně budov, bytů a nebytových prostor, pozemků, stanovení výše nájemného) a práv k nemovitostem (zástav, břemen).

⁷ Viz Vláda: Důvodová zpráva k zákonu č. 254/2019 Sb. o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, č. 254/2019 Dz: „Znalci jsou zapisováni do jednotlivých oborů, odvětví a specializací, znalecké ústavy pak do oborů a stanoví se jim rozsah znaleckého oprávnění, což je de facto krátký slovní popis jejich oprávnění. Tento dvojkolový systém pro znalce a ústavy způsobuje v praxi nemalé problémy a bylo by zcela logické, aby do budoucna mohly být všechny subjekty oprávněné vykonávat znaleckou činnost zapisovány do stejných kategorií.“

oprávnění) a už vůbec nelze namítat, že znalecký ústav nedisponuje nějakou konkrétní specializací (jak se pokouší účelově tvrdit Žalobce a)).

[28] Pokud jde o konkrétní tvrzení Žalobce a) o údajných nedostatcích znaleckého oprávnění APOGEO, lze k tomu dále stručně uvést následující:

(a) Specializace doc. Brady na „oceňování investičních nástrojů“ a „posuzování úvěrové způsobilosti ekonomických subjektů“: Námitka Žalobce a), že doc. Brada disponuje jasnou specializací pro tento obor, zatímco APOGEO disponuje pouze obecným zaměřením, je lichá. APOGEO je samozřejmě oprávněno posuzovat vše, co spadá do rozsahu jeho širokého znaleckého oprávnění uvedeného výše. Naopak, vymezení specializace doc. Brady lze hodnotit jako nezvykle úzké a konkrétní, a v konečném důsledku (pro účely posouzení obvyklé ceny ručitelských závazků) nepostačující a nepřiléhavé (nejedná se ani o investiční nástroj, ani o posuzování úvěrové způsobilosti). Takto úzce formulovaná specializace v rámci odvětví ceny a odhady se neobjevuje u jiných znalců ani v instrukcích Ministerstva spravedlnosti ve vztahu ke znalecké činnosti, na které Žalobce a) sám poukazuje.⁸ Oproti tomu specializace APOGEO na oceňování „podniků / obchodních závodů“ (která nepochybně zahrnuje ocenění všech možných práv týkajících se podniku) je v této instrukci uvedena, přičemž je vyžadováno splnění konkrétních podmínek pro její získání.

(b) Znalecké oprávnění pro odvětví Peněžnictví a pojišťovnictví: Jak shrnul soud prvního stupně, znalecké oprávnění pro toto odvětví je pro danou věc zcela irrelevantní. Obor Peněžnictví a pojišťovnictví se zabývá činností bank, pojišťoven a obdobných subjektů, přičemž žádné otázky, které by se tohoto oboru týkaly, nebyly v daném řízení řešeny. Nutno doplnit, že toto odvětví se v nyní účinných předpisech již ani neobjevuje.⁹

(c) Specializace „analýza finančních rizik“ v rámci odvětví Peněžnictví a pojišťovnictví: Analýza finančních rizik se uplatňuje napříč různými odvětvími, nejedná se o jakýsi znalecký podobor v rámci odvětví Peněžnictví a pojišťovnictví, jak nesmyslně tvrdí Žalobce a). Analýza finančních rizik (podniku) je součástí posouzení finančního stavu podniku, a tedy i oceňování podniku, resp. jeho složek. APOGEO má oprávnění pro oceňování podniků, včetně všech obchodních a finančních rizik s nimi souvisejících. Naopak doc. Brada je na základě uvedené specializace oprávněn provádět analýzu finančních rizik pouze v rámci odvětví Peněžnictví a pojišťovnictví (tj. pouze ve vztahu k bankám, pojišťovnám a obdobným subjektům), nikoliv v rámci jiných odvětví či ve vztahu k jiným podnikům (včetně Žalobce b)).

[29] **Lze tedy shrnout, že znalecký ústav APOGEO disponoval pro podání ZP APOGEO všemi potřebnými znaleckými oprávněními. Argumentace Žalobce a) naopak vzbuzuje významné pochybnosti o odborné způsobilosti doc. Brady k vypracování ZP doc. Brady.**

⁸ Viz Žalobcem a) zmíněná příloha č. 10 k instrukci č. j. 26/2017-OJD-ORG/32.

⁹ Vyhláška č. 505/2020 Sb., kterou se stanoví seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů, jiná osvědčení o odborné způsobilosti, osvědčení vydaná profesními komorami a specializační studia pro obory a odvětví, již toto znalecké odvětví nezná.

- [30] Pokud pak jde o námitku, že APOGEO nemohlo provést ve svém posudku přezkum závěrů obsažených ve ZP doc. Brady, jedná se rovněž o námitku zcela irelevantní, neboť:
- (a) ZP APOGEO se sice zabývá (též) revizí závěrů doc. Brady, nicméně dále obsahuje (a to z větší části) samostatné určení obvyklé výše odměny za poskytnuté ručení;
 - (b) soud prvního stupně nenakládal se ZP APOGEO jako s revizním znaleckým posudkem, ale pouze jako s dalším znaleckým posudkem (viz bod 37.30.17 Napadeného rozsudku); a
 - (c) jak vyplývá z výše uvedeného, rozsah znaleckého oprávnění APOGEO je zcela dostatečný k provedení revize závěrů ZP doc. Brady, neboť APOGEO disponuje znaleckým oprávněním pro oceňování podniků, na základě kterého je oprávněno posuzovat veškeré otázky související s určením obvyklé ceny za ručitelské závazky Žalobce b) dle Smluv.

3.2.3 K údajným věcným vadám ZP APOGEO a jeho hodnocení soudem prvního stupně

- [31] Žalobce a) v odvolání rozsáhle rozebírá údajné věcné vady ZP APOGEO, a to prostřednictvím námitek ke konkrétním postupům znalce a jeho závěrům (tedy prostřednictvím rádob odborné polemiky s jeho závěry). Tato polemika je však irelevantní, neboť míří zcela mimo způsob a rámec toho, jakým způsobem je důkaz znaleckým posudkem prováděn a hodnocen.
- [32] **Judikatura je totiž konstantní v závěru, že soudu nepřísluší hodnotit odborné závěry znalce, ale to, zda jsou tyto závěry dostatečně odůvodněny, podloženy a zda odpovídají pravidlům logického myšlení.** K tomu viz např. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 29 Cdo 4153/2015: „Z ustálené judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu se podává, že znalecký posudek soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., odborné závěry v něm obsažené však hodnocení soudem podle § 132 o. s. ř. nepodléhají. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení.“
- [33] Soud prvního stupně pak zhodnotil ZP APOGEO přesně v souladu s těmito kritérii (viz odst. 37.30.17 a násl. Napadeného rozsudku), přičemž dovodil, že:
- (a) APOGEO má dostatečné znalecké oprávnění a ZP APOGEO splňuje veškeré formální náležitosti kladené na znalecký posudek;
 - (b) závěry ZP APOGEO jsou dostatečně odborně odůvodněné a logické;
 - (c) APOGEO při podání posudku vycházelo z dostatečných podkladů;
 - (d) pracovníci APOGEO spolehlivě obhájili závěry znaleckého posudku a odpověděli na všechny položené otázky soudu a účastníků řízení;
 - (e) závěry ZP APOGEO jsou v souladu s dalšími provedenými důkazy – zejména Posudky EY (se kterými se ZP APOGEO shoduje i z pohledu použité metodologie).

- [34] Nutno doplnit, že soud prvního stupně se v Napadeném rozsudku vypořádal i se všemi námitkami Žalobce a) a Žalobce b) k ZP APOGEO vznesenými v průběhu řízení (které se v podstatě shodují s jejich námitkami uváděnými v odvoláních).
- [35] Stejným způsobem soud prvního stupně zhodnotil i ZP doc. Brady (viz odst. 37.30.17 a násl. Napadeného rozsudku) a podrobně vysvětlil, proč z tohoto znaleckého posudku nelze vycházet. Žalovaná č. 1 považuje toto zdůvodnění za přesvědčivé a dostatečné. Nicméně, s ohledem na to, že Žalobce a) staví řadu svých námitek v odvolání na závěrech tohoto posudku, považuje Žalovaná č. 1 za nutné zdůraznit některé atributy ZP doc. Brady, které jej činí zjevně nepoužitelným:
- (a) Doc. Brada v posudku tvrdí, že obvyklá odměna za převzetí ručitelských závazků je nejméně 35 % z ručené částky ročně (tj. že odměna poskytnutá Žalobci b) za úročené období měla být více než 100 % nominální hodnoty dluhu).¹⁰ Tento závěr je již na první pohled zcela absurdní a v rozporu s ekonomickou realitou. Ostatně doc. Brada při svém výsledku potvrdil, že se s odměnou za ručení v této výši v reálném světě nesetkal.¹¹
 - (b) Doc. Brada určil obvyklou výši odměny za ručení Žalobce b) prostřednictvím alternativního (nestandardního) metodického postupu,¹² a to na základě analogie i) s požadovanými výnosy u fondů rizikového kapitálu (Venture Capital) a ii) s trhem kreditních karet. Již na první pohled je přitom zřejmé, že tyto „produkty“ se v základních attributech zcela liší od ručení. Investor při investování do rizikového kapitálu zpravidla získává podíl na základním kapitálu společnosti, přičemž podstatou investic do rizikového kapitálu je zvýšení hodnoty společnosti, do níž investor vstupuje, a nikoli splacení jistiny a případného úroku jako v případě úvěru či ručení. Vysoké úrokové sazby na trhu kreditních karet jsou pak ovlivněny prakticky okamžitou dostupností peněžních prostředků, přičemž tyto úvěry jsou určeny k půjčování nižších částek na kratší dobu běžnými spotřebiteli. Jinými slovy, tyto produkty se od ručitelských závazků v daném případě liší nejen v samotné koncepci toho, co je jejich předmětem, ale i v objemu prostředků, které jsou s takovými produkty spojeny, v charakteru osob, kterými jsou tyto produkty využívány atd. Relevantní zdůvodnění, proč je prováděna analogie právě s těmito produkty (resp. proč není možná jiná analogie), v ZP doc. Brady chybí.
 - (c) Doc. Brada se nezabýval klíčovým parametrem pro stanovení odměny za poskytnuté ručení, kterým je rizikovost selhání primárního dlužníka. Avšak právě otázka, jak je pravděpodobné selhání primárního dlužníka, tj. jaká je pravděpodobnost, že ručitel bude na svůj ručitelský

¹⁰ U ručení dle SSN by pak podle tohoto „výpočtu“ celková výše odměny za ručení do doby splatnosti dluhopisů, která byla 5,5 roku, činila 192,5 % hodnoty původního dluhu.

¹¹ Viz str. 240 protokolu z jednání 25. 3. 2019 – 4. 4. 2019.

¹² V tomto ohledu se nejedná o hodnocení Žalované č. 1, neboť zvolenou metodu označil za „originál“ sám doc. Brada během svého výsledku (viz str. str. 238 protokolu z jednání 25.3.2019 – 4.4.2019): K otázce zástupce Žalované č. 2 a 3: „Kde se v odborné literatuře vyskytuje metodika Vámi použita pro ocenění přiměřenosti protiplnění tedy, kde se určuje dolní hranice s pomocí výnosnosti společností typu Venture Capital a úročení kreditních karet, kde tuto kombinaci můžeme zaznamenat?“ znalec doc. Brada odpověděl: „Nemůžete ji zaznamenat. Vypovídal jsem, že je to uvedeno jako originál v posudku.“

závazek plnit, má zásadní vliv na výši odměny za ručení (a znalec tedy musí tento klíčový aspekt vždy posoudit a zohlednit). Tento parametr označil za klíčový i Odvolací soud.¹³

- [36] Soud prvního stupně postupoval zcela správně i při hodnocení těchto znaleckých posudků ve vzájemné souvislosti. Z judikatury plyne, že má-li soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, musí je zhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěrů druhého znaleckého posudku, přičemž pro tuto úvahu je třeba vyslechnout oba znalce.¹⁴
- [37] Soud prvního stupně vyslechl oba znalce a v Napadeném rozsudku jasně vysvětlil, proč vycházel ze ZP APOGEO a nikoliv ze ZP doc. Brady. S ohledem na to je samozřejmě zcela lichá námitka Žalobce a), že soud prvního stupně postupoval nesprávně, když nenařídil provedení revizního znaleckého posudku. Takový postup je totiž možný pouze v případě, že by soud prvního stupně měl pochybnosti o správnosti znaleckého posudku (viz § 127 odst. 2 OSŘ) nebo sám neodstranil rozpory mezi dvěma znaleckými posudky výsledkem znalců.¹⁵ Pokud taková situace nenastala, bylo by naopak nesprávným postupem provedení revizního znaleckého posudku nařídít.
- [38] V § 132 OSŘ je vyjádřena zásada volného hodnocení důkazů. Dle rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je otázka, k jakému znaleckému posudku se soud v nalézacím řízení přikloní a ze kterého vyjde, otázkou hodnocení důkazů.¹⁶ Ani Odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, nemůže při hodnocení důkazu znaleckým posudkem přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, jak po něm požaduje Žalobce a).
- [39] **Z judikatury nadto jasně plyne, že odvolací soud je oprávněn zasáhnout do hodnocení důkazů soudem prvního stupně pouze tehdy, jestliže hodnocení důkazů soudem prvního stupně neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 OSŘ. Jestliže hodnocení**

¹³ Viz str. 22 protokolu z jednání před Odvolacím soudem dne 19. 10. 2020. „Co se týče posouzení přiměřenosti protiplnění za poskytnutí ručitého závazku je podle odvolacího soudu nutno přihlédnout i k poměru výše ručitého závazku k majetku dlužnice v době, kdy tento závazek nabyla a k poměru výše ručitého závazku k majetku obligačních dlužníků v době jeho nabytí, tedy z hlediska toho důvodného předpokladu, že závazek bude obligačními dlužníky splněn řádně a včas, protože je třeba přihlédnout k míře rizika, které by sporné úkony znamenaly pro další věřitele dlužnice a výše tohoto rizika je v poměru přímé úměry k výši protiplnění, kterou lze posuzovat jako přiměřenou.“

¹⁴ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. 23 Cdo 1616/2019.

¹⁵ Viz § 125–131 Důkazní prostředky. In: JIRSA, Jaromír aj. Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer: „Také o přezkoumání dvou vzájemně rozporných znaleckých posudků dalším znalcem, příp. znaleckým ústavem, lze rozhodnout jen tehdy, neodstraní-li tento rozpor soud sám po slyšení obou znalců. Samotný rozdíl mezi dvěma posudky však nezakládá povinnost ustanovit revizního znalce, jsou-li pochybnosti soudu o jednom z posudků odstraněny, zatímco pochybnosti o druhém jsou po výsledku zpracovatele naopak zesíleny (srov. k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.3.2016, sp. zn. 29 Cdo 4153/2015).“ nebo

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 29 Cdo 4153/2015: „Jinými slovy, o přezkoumání dvou vzájemně rozporných znaleckých posudků dalším znalcem, příp. znaleckým ústavem, lze rozhodnout jen tehdy, neodstraní-li tento rozpor soud sám po slyšení obou znalců (...).“

¹⁶ Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. 22 Cdo 2123/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4541/2018, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. 23 Cdo 1616/2019.

důkazů soudem prvního stupně respektuje zásady vyplývající z ustanovení § 132 OSŘ, byl by za této situace v rozporu se zákonem takový postup odvolacího soudu, který by rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a uložil by mu, aby se v dalším řízení zabýval možným jiným hodnocením těchto důkazů.¹⁷

- [40] Soud prvního stupně v Napadeném rozsudku postupoval v souladu s § 132 OSŘ a jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné (neboť je řádně odůvodněno dle § 157 odst. 2 OSŘ). Soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Svůj důkazní postup detailně popsal a přesvědčivě odůvodnil, z jeho odůvodnění vyplývá, které skutečnosti měl za prokázané a které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, případně proč neprovedl i další důkazy.
- [41] Soud prvního stupně zejména důkladně vyslechl oba znalce (APOGEO a doc. Bradu) a přezkoumal námitky vůči jejich znaleckým posudkům vznesené účastníky. Podrobně vysvětlil, z čeho a na základě jakých úvah považuje postupy a závěry ZP doc. Brady za pochybné, co konkrétně – a to i ve světle výsledku obou znalců, jakož i ve spojení s ostatními provedenými důkazy – znaleckému posudku doc. Brady vytýká a proč vyšel při svých skutkových zjištěních ze ZP APOGEO. Vysvětlil, že závěry ZP APOGEO, na rozdíl od ZP doc. Brady, korespondují s dalšími provedenými důkazy, a to především s Posudky EY.
- [42] **Postupu soudu prvního stupně při provádění a hodnocení důkazů tak nelze nic vytknout, a tedy nelze ani polemizovat s jeho skutkovými závěry.¹⁸**

3.2.4 K nepřipuštění důkazu stanoviskem Znalexa

- [43] Zcela bezobsažné jsou též námitky Žalobce a) vůči ZP APOGEO založené na závěrech Stanoviska č. 54/2019 Moore Stephens ZNALEX s.r.o. ze dne 18. 10. 2019 (dále jen „**Stanovisko Znalexa**“), jakož i námitka, že soud prvního stupně neprovedl toto stanovisko k důkazu.

¹⁷ Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1472/2017. Soud vysvětlil následující: „*Protože hodnocení důkazů je vnitřní myšlenkovou činností soudce, nemusí se pochopitelně shodovat se stejnou činností odvolacího soudu rozhodujícího o odvolání. Odvolací soud však může zasáhnout do výsledku činnosti soudu prvního stupně při hodnocení důkazů - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - pouze tehdy, jestliže způsob, jak k němu soud prvního stupně dospěl, neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř. (...) Nelze-li soudu prvního stupně v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nesmí odvolací soud v rámci své přezkumné činnosti napravovat.*“ (zvýraznění přidáno)

¹⁸ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. 22 Cdo 1286/2019: „*Na nesprávnost hodnocení důkazů lze usuzovat jen ze způsobu, jak soud hodnocení důkazů provedl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, pak není ani možné polemizovat s jeho skutkovými závěry, například namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že z provedených důkazů vyplývá jiné skutkové zjištění apod. Vzhledem k tomu, že občanské soudní řízení je ovládáno zásadou přímosti, je hodnocení důkazů věcí soudu, který dokazování provedl.*“ (zvýraznění přidáno)

- [44] Stanovisko Znalec není znaleckým posudkem ve smyslu § 127a OSŘ, protože mohlo být v řízení provedeno pouze jako listinný důkaz. Předmětem Stanoviska Znalec potom není posouzení skutkových odborných otázek relevantních pro toto řízení, ale primárně námitky vůči metodám a závěrům ZP APOGEO. Tímto postupem se zpracovatel Stanoviska Znalec fakticky staví do role revizního znalce, což s ohledem na formu tohoto stanoviska není přípustné. Postup a závěry znaleckého posudku nelze revidovat listinným důkazem, ale pouze jiným znaleckým posudkem (zpracovaným znalcem s odpovídajícím znaleckým oprávněním a podle zákonem stanovených kritérií), jak ostatně shrnul soud prvního stupně v Napadeném rozsudku.
- [45] Nutno doplnit, že Stanovisko Znalec působí značně neodborným dojmem, neboť neobsahuje odborné zdůvodnění vznášených námitk ani jakékoliv relevantně odůvodněné odborné závěry, ale pouze jakýsi souhrn komentářů často vyjádřených nesrozumitelným a emotivním způsobem (viz např. str. 14 „Znalec porovnává neporovnatelné!!!“, str. 15 „Jedna nepřezkoumatelná věta zvýšila ocenění o 7 500 000 000 Kč!!!“). Kromě toho obsahuje nepřípustné právní hodnocení rozhodných skutečností a na těchto (nesprávných) právních závěrech následně zpracovatel staví své námitky vůči ZP APOGEO. Žalovaná č. 1 v tomto směru poukazuje na to, že Stanovisko Znalec je datováno 18. 10. 2019 a vyjadřuje se ke ZP APOGEO, který byl založen do spisu dne 15. 10. 2019, kdy informace o tom byla zveřejněna v insolvenčním rejstříku až dne 17. 10. 2019. Stanovisko tak bylo evidentně „spíchnuto horkou jehlou“ pro účely jednání konaného dne 21. 10. 2019 (což se evidentně promítlo také do „kvality“ tohoto stanoviska). Předloženo však bylo až na jednání 14. 10. 2021, těsně před skončením dokazování, s cílem oddálit vynesení Napadeného rozsudku, což zapadá do dlouhodobé obstrukční strategie Žalobce a).
- [46] Soud prvního stupně v Napadeném rozsudku řádně odůvodnil, proč důkaz Stanoviskem Znalec neprovedl (odst. 36.115), přičemž tomuto odůvodnění ani postupu soudu nelze nic vytknout.

3.2.5 Konkrétně k údajným věcným vadám ZP APOGEO

- [47] I přes výše uvedené považuje Žalovaná č. 1 z procesní opatrnosti za nutné se stručně konkrétněji vyjádřit k některým věcným námitkám Žalobce a) vůči ZP APOGEO. Tato polemika Žalobce a) je totiž založena pouze na nijak nepodložených (a často zjevně chybných) názorech Žalobce a) a na zjevné dezinterpretaci rozhodných skutečností i závěrů ZP APOGEO.
- [48] Především je však třeba zdůraznit, že **znalec APOGEO se se všemi námitkami Žalobce a) při svém výlechu vypořádal, své závěry vysvětlil, odborně odůvodnil a obhájil. Vlastní odborné závěry znalce přitom dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu odkazované výše přezkumu a hodnocení soudu nepodléhají.** Již tato skutečnost činí námitky Žalobce a) zcela bezpředmětné.

3.2.5.1 Námitky vůči srovnání ručitelských závazků s trhem bankovních záruk

- [49] Znalec v ZP APOGEO uvedl, že srovnání s trhem bankovních záruk bylo provedeno z důvodu, že se jedná o nejbližší dostupný produkt. To je ostatně závěr zcela správný, neboť bankovní záruka je koncepčně srovnatelným závazkem s ručením. Námitky Žalobce a) proti použití této analogie postavené na vyhledávání drobných rozdílů vyznívají poměrně komicky s ohledem na

to, že sám svoji argumentaci staví na závěrech ZP doc. Brady, který provádí srovnání s produkty, které se od ručitelských závazků zásadně liší již v základních aspektech (viz odst. [35] výše).

3.2.5.2 Námitky vůči posouzení pravděpodobnosti selhání dlužníka s využitím ratingu dle dat agentury Moody's

- [50] Námitka, že APOGEO použilo nesprávný stupeň kreditního ratingu Caa3, který byl zveřejněn dne 9. 10. 2014 (tj. po uzavření Smluv), je zcela bezobsažná. Jak bylo vysvětleno v ZP APOGEO a při výslechu pracovníků APOGEO,¹⁹ znalec z tohoto ratingového stupně vycházel, neboť jej (s ohledem na provedenou finanční analýzu) považoval za odpovídající skutečnému stavu k rozhodnému dni. Zástupce APOGEO zároveň uvedl, že rozdíl mezi jednotlivými ratingovými stupni má minimální dopad z hlediska ceny ručení.²⁰
- [51] Stejně tak lichá je námitka, že APOGEO nesprávně vycházelo z ratingu uděleného na konsolidovaném základě. Rating je udělován na konsolidovaném základě z důvodu, že skupina je majetkově propojena. Z posouzení bonity Žalované č. 2 (resp. Žalované č. 3) samozřejmě nelze vyjímát Žalobce b), jak se domnívá Žalobce a), když součástí majetku Žalované č. 2 (resp. Žalované č. 3) byl podíl v Žalobci b).
- [52] Zcela zavádějící je pak námitka, že APOGEO nezohlednilo při stanovení výtěžnosti dluhu údajně vyloučení subrogačního regresu.²¹ Jak bylo zástupci APOGEO detailně vysvětleno i v rámci jejich výslechu,²² metoda zvolená znalcem operuje s údajem výtěžnosti dluhu pro věřitele, nikoliv pro ručitele (jak se snaží podsunout Žalobce a)), protože je případný subrogační regres ručitele vůči dlužníku zcela irrelevantní.

3.2.5.3 Námitky vůči posouzení pravděpodobnosti selhání dlužníka s využitím kalkulovaného kreditního ratingu

- [53] Námitka, že APOGEO údajně vycházelo z okolností nastalých po stanoveném rozhodném datu (resp. z účetních výkazů zpracovaných ke dni 31. 12. 2014), je zavádějící. Pracovníci APOGEO při výslechu jasně vysvětlili, že v rámci svého posouzení vycházeli z dat nejbližších rozhodnému dni (neboť tato data mají největší vypovídací hodnotu o stavu k rozhodnému dni), nikoliv, že by posuzovali jakési nové skutečnosti, které nastaly až po rozhodném dni.²³ Uvedený postup není v rozporu s žádnými standardy znalecké činnosti či oceňování.
- [54] Zcela irrelevantní jsou též námitky Žalobce a) proti přecenění účetních hodnot majetku Žalobce b) v rámci kalkulace jeho tržní hodnoty. APOGEO vyhodnotilo hodnotu majetku Žalobce b) uvedenou v účetních výkazech jako neodpovídající jeho tržní hodnotě, protože pro využití předmětné znalecké metody muselo provést přecenění na tržní hodnoty. Pracovník APOGEO

¹⁹ Viz str. 36 protokolu z jednání 13. 9. 2021 – 14. 9. 2021.

²⁰ Viz str. 38 protokolu z jednání 13. 9. 2021 – 14. 9. 2021.

²¹ Jak již Žalovaná č. 1 mnohokrát vysvětlovala, ve skutečnosti se jedná pouze o omezení, nikoliv vyloučení, subrogačního regresu.

²² Viz str. 69 protokolu z jednání 13. 9. 2021 – 14. 9. 2021.

²³ Viz str. 34 a násl. protokolu z jednání 13. 9. 2021 – 14. 9. 2021 a odst. 37.30.29 Napadeného rozsudku.

jasně vysvětlil, z jakého důvodu a jakým způsobem přecenění majetku oproti účetním hodnotám pro účely svého výpočtu provedl.²⁴ Námitky Žalobce a) vůči přecenění jednotlivých položek jsou založeny pouze na jeho osobním odlišném názoru na hodnotu těchto položek, který je irrelevantní, protože pro řízení je podstatný odborný názor znalce s příslušným oprávněním. Tento odborný názor nepřísluší soudu (a ostatně ani účastníkům řízení) hodnotit, neboť k tomu nemají potřebnou odbornou kvalifikaci.

- [55] Na závěr je třeba připomenout, že APOGEO použilo v rámci svého znaleckého ocenění tři různé metody, kterými byla zjištěna srovnatelná hodnota. Použitím více metod je prakticky vyloučeno riziko zásadních pochybení či nesprávnosti podkladů, neboť základní nedostatky by se projevíly v zásadní rozdílnosti výsledků, což se v daném případě nestalo.

3.3 K dalším námitkám Žalobce a) týkajícím se posouzení přiměřenosti protiplnění (části VI. (a), (b) odvolání)

3.3.1 K námitkám Žalobce a) týkajícím se posouzení přiměřenosti protiplnění podle § 240 InsZ

- [56] Žalobce a) dále rozporuje právní závěr soudu prvního stupně o tom, že protiplnění poskytnuté Žalobci b) za převzetí ručitelských závazků dle Smluv bylo přiměřené, tvrzením, že (i) přiměřená odměna za ručení měla být nejméně 35 % ročně a (ii) žádná z dalších okolností, které vzal soud prvního stupně v potaz, není při posuzování přiměřenosti protiplnění relevantní. Tato argumentace je v rozporu se závaznými pokyny Odvolacího soudu a je zcela nesprávná.
- [57] Za prvé, závěr Žalobce a) o „přiměřené“ výši odměny (35 % ročně) je založen pouze na závěrech ZP doc. Brady, z něž však soud prvního stupně nevyvodil žádná skutková zjištění a nepovažoval jej za relevantní důkaz pro určení obvyklé výše odměny za ručení Žalobce b), což podrobně zdůvodnil (viz kapitola 3.2.3 výše). Jiný důkaz pro podporu tohoto závěru Žalobcem a) předložen nebyl, protože lze toto tvrzení hodnotit jako zcela nepodložené.
- [58] Za druhé, Odvolací soud (viz odst. 69 a 90 Kasačního rozhodnutí) výslovně uložil soudu prvního stupně vyhodnotit celkový dopad převzetí ručení do majetkové sféry Žalobce b) z hlediska možnosti věřitelů, jimž k datu nabytí účinků sporného právního úkonu svědčila pohledávka za Žalobcem b), dosáhnout vůči Žalobci b) úhrady pohledávek, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu R 64/2017. Soud prvního stupně tedy postupoval zcela v souladu se závaznými pokyny Odvolacího soudu obsaženými v Kasačním rozhodnutí.
- [59] Žalobce a) konkrétně namítá, že vyrovnání vztahů s věřiteli Starých dluhopisů (tj. dluhopisů emitovaných na základě Smlouvy o vydání dluhopisů 2010) není protiplněním a že není relevantní, že Žalobce b) ručil za Staré dluhopisy. Argument, že zánik dluhu Žalobce b) je z hlediska jeho majetkové sféry irrelevantní, je samozřejmě nesmyslný. Soud prvního stupně zcela správně, v souladu s pokynem Odvolacího soudu, zohlednil zánik ručitelských závazků ze Starých dluhopisů při posouzení celkového dopadu převzetí (nových) ručitelských závazků do majetkové sféry Žalobce b). Zánik původních ručitelských závazků ve výši 500 mil. EUR má

²⁴ Viz str. 44 protokolu z jednání 13. 9. 2021 – 14. 9. 2021.

určitelnou majetkovou hodnotu, nezpochybnitelně pozitivní dopad do majetkové sféry Žalobce b), a tím i zcela zásadní pozitivní vliv na možnost uspokojení věřitelů Žalobce b).

- [60] Žalobce a) dále konkrétně namítá, že ani čerpání vnitroskupinových úvěrů a dalších benefitů Žalobcem b) není relevantní (resp. není protiplněním), přičemž tento závěr odůvodňuje rozbořem řízení, ve kterém byl vydán rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 29 ICdo 17/2019. Tato argumentace je zjevně nesprávná.
- [61] Za prvé, lze znovu zopakovat, že další benefity, které plynuly Žalobci b) v souvislosti s převzetím ručitelských závazků, soud prvního stupně v Napadeném rozsudku neoznačil za protiplnění, ale v souladu s pokynem Odvolacího soudu (srov. odst. 89 Kasačního rozhodnutí) je zohlednil jako okolnost, která vypovídá o pozitivních dopadech převzetí napadených ručitelských závazků do majetkové sféry Žalobce b).
- [62] Za druhé, skutkové okolnosti v rozhodnutí 29 ICdo 17/2019 jsou zcela odlišné od tohoto případu. Ve zmíněném řízení bylo napadáno jednání, kterým dlužník přistoupil k již existujícímu dluhu JČ vůči věřiteli TH plynoucímu ze smlouvy o zápůjčce, a to bez protiplnění. JČ spatřoval protiplnění v tom, že prostředky získané zápůjčkou byly použity jako vklad do dlužníka (k tomuto vkladu však došlo předtím, než dlužník přistoupil k předmětnému dluhu). Na základě tohoto skutkového stavu pak soudy dovodily, že protiplnění za pozdější přistoupení k dluhu měl dlužníkovi poskytnout věřitel (TH) a vklad JČ do dlužníka za protiplnění poskytnuté ze strany TH považovat nelze.
- [63] Pokud tedy Žalobce a) z daného rozhodnutí Nejvyššího soudu dovozuje závěr, že protiplněním za převzetí ručitelských závazků ze strany Žalobce b) (resp. relevantní okolností pro posouzení dopadu napadených ručitelských závazků do majetkové sféry Žalobce b)) nemůže být poskytnutí prostředků Žalobci b) ze strany Žalované č. 2 a 3 (v jakékoliv podobě, kromě případné úplatné odměny), je taková úvaha zjevně nesprávná. V daném případě se totiž Žalobce b) zavázal k poskytnutí ručení v rámci společného právního jednání všech zúčastněných subjektů (stranou Smluv byl Žalobce b), jakož i Žalovaná č. 1, Žalovaná č. 2 a Žalovaná č. 3). Dle dohody všech zúčastněných subjektů poskytovaly protiplnění za plnění Žalobce b) právě Žalovaná č. 2 a 3.
- [64] Předmětná argumentace Žalobce a) by v daném případě vedla k absurdnímu závěru, že ani přímou odměnu za ručení nelze považovat za protiplnění, neboť tu rovněž Žalobci b) neposkytovala přímo Žalovaná č. 1. Takový závěr je však v přímém rozporu se závazným právním názorem Odvolacího soudu vysloveným v Kasačním rozhodnutí, z něhož vyplývá, že není podstatné, kdo konkrétně určité protiplnění nebo benefit Žalobci b) poskytnul, nýbrž to, zda mělo dopad do majetkové sféry Žalobce b) z hlediska možnosti uspokojení jeho věřitelů.
- [65] Lze tedy shrnout, že Žalobce a) se v odvolání zcela nesmyslně vymezuje proti tomu, aby různé okolnosti svědčící o prospěšnosti převzetí napadených ručitelských závazků Žalobcem b) a další benefity z toho plynoucí byly považovány za protiplnění ve smyslu § 240 InsZ, aniž by reflektoval, že takové závěry Napadený rozsudek neobsahuje. **Soud prvního stupně totiž v Napadeném rozsudku netvrdí, že by tyto benefity tvořily protiplnění za převzetí ručitelských závazků, ale že právě s ohledem na tyto benefity a celkový pozitivní dopad Restrukturalizace 2014 lze považovat odměnu, kterou Žalobce b) obdržel, za přiměřené**

protiplnění. Proti tomuto komplexnímu hodnocení však Žalobce a) žádný relevantní věcný argument neuvádí.

3.3.2 K posouzení nenaplnění materiálního rysu zkrácení

- [66] Žalobce a) v odvolání tvrdí, že soud prvního stupně zamítl Odpůřčí žalobu primárně s odůvodněním, že napadená právní jednání postrádají tzv. „materiální rys zkrácení“, což Žalobce a) považuje za nesprávný postup. Toto tvrzení však není pravdivé.
- [67] Soud prvního stupně v souladu se závazným pokynem Odvolacího soudu nejprve vyhodnotil naplnění podmínek § 240 InsZ (viz odst. 84.1 a násl. Napadeného rozsudku) a teprve následně zhodnotil (také) materiální rys zkrácení (viz odst. 84.15.1 a násl.) a dospěl k závěru, že v daném případě nejsou naplněny podmínky § 240 InsZ ani materiální rys zkrácení obsažený v § 235 InsZ.
- [68] Žalovaná č. 1 připomíná, že soud prvního stupně v Prvním rozsudku (zrušeném Kasačním rozhodnutím) dospěl k závěru, že napadené úkony nenaplnějí obecnou charakteristiku neúčinného úkonu podle § 235 InsZ, na základě čehož vyhodnotil, že není třeba blíže zkoumat naplnění jednotlivých podmínek speciálních skutkových podstat v §§ 240–242 InsZ. S tímto postupem Odvolací soud nesouhlasil a v Kasačním rozhodnutí instruoval soud prvního stupně, že má nejprve posoudit naplnění kritérií uvedených v § 240 InsZ, a až následně se zabývat naplněním materiálního rys zkrácení (viz odst. 65 Kasačního rozhodnutí, kde je rovněž výslovně uvedeno: „V případě, že posuzovaný skutek tato kriteria splňuje, avšak není splněn materiální rys zkrácení, lze odpůřčí žalobu zamítnout.“). V Napadeném rozsudku tedy soud prvního stupně postupoval zcela podle tohoto závazného pokynu, což rovněž v odst. 84.1 výslovně uvedl.
- [69] Žalobce a) v odvolání dále opětovně brojí proti tomu, aby se ustanovení § 240 InsZ vykládalo prostřednictvím ustanovení § 235 InsZ, resp. proti posuzování materiálního rysu zkrácení. Argumentace Žalobce a) v tomto ohledu nemůže uspět, neboť:
- (a) Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí jasně uvedl, že materiální rys zkrácení relevantní je a jeho nenaplnění může vést k zamítnutí odpůřčí žaloby (odst. 65 Kasačního rozhodnutí);
 - (b) odborná literatura i řada soudních rozhodnutí (viz odst. 84.15 Napadeného rozsudku) jasně potvrzují, že pro úspěšné napadení právního jednání dlužníka jako neúčinného musí být naplněna jak obecná charakteristika odporovatelného právního jednání (§ 235 InsZ), tak současně i některá ze zvláštních skutkových podstat (§§ 240–242 InsZ);
 - (c) Žalobce a) vytrvale dezinterpretuje judikaturu vztahující se k této věci. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 677/2011, sp. zn. 29 Cdo 48/2013 a sp. zn. 29 Cdo 86/2016 plyne pouze závěr, že insolvenční správce nemůže napadat právní jednání dlužníka pouze na základě tvrzení o naplnění definice podle § 235 InsZ, ale musí tvrdit též naplnění jedné ze skutkových podstat §§ 240–242 InsZ. V dalším z citovaných rozhodnutí (usnesení ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. I. ÚS 2690/21), se Ústavní soud zabýval vztahem skutkových podstat podle § 241 InsZ a § 235 InsZ a dovodil, že vymezení podmínek pro zvýhodňující právní úkony je v obou citovaných ustanovení fakticky totožné. To však neplatí pro vztah skutkových podstat dle § 240 InsZ a 235 InsZ, které obsahují definice rozdílné.

- [70] Závěr soudu prvního stupně, že napadené právní úkony postrádají materiální rys zkrácení, tj. že převzetím napadených ručitelských závazků nedošlo ke zkrácení věřitelů Žalobce b), je zcela správný. Soud prvního stupně správně dovodil, že Smlouvy, které byly uzavřeny v rámci Restrukturalizace 2014, byly pro Žalobce b) a jeho věřitele výhodné, neboť – zejména – na základě těchto Smluv došlo ke snížení ručitelských závazků Žalobce b) z 500 mil. EUR na 335 mil. EUR, tj. o 165 mil. EUR, a kdyby v roce 2014 k uzavření Smluv nedošlo, Žalovaná č. 1 by měla právo přihlásit do insolvenčního řízení Žalobce b) pohledávku z titulu ručení v mnohem vyšší výši.
- [71] **Přijetí nových ručitelských závazků Žalobce b) v roce 2014 tak mělo jednoznačně za následek možnost vyššího uspokojení věřitelů Žalobce b)** (viz odst. 84.15.10 Napadeného rozsudku). Žalobce a) žádnou věcnou oponenturu tomuto závěru nepředkládá. Jeho argumentace, že Smlouvy mají být neúčinné proto, že navazují na údajně neúčinné úkony z roku 2010, je nesmyslná. Neúčinnost právního úkonu v insolvenčním řízení lze založit výhradně rozhodnutím soudu (viz § 235 odst. 2 InsZ) a jejího vyslovení se lze domáhat pouze v jasně stanovených lhůtách, což má svůj důvod (z hlediska právní jistoty a předvídatelnosti práva, jakož i s ohledem na toho, že reálný dopad právních jednání učiněných delší dobu před prohlášením úpadku dlužníka na výsledné uspokojení věřitelů v insolvenčním řízení je čistě spekulativní). Jakákoliv právní jednání Žalobce b) uskutečněná v roce 2010, šest let před prohlášením jeho úpadku, tedy bez debaty neúčinná nejsou a jejich posuzování není a nemůže být předmětem tohoto řízení.

3.4 K tvrzením o koncernu Žalobce b) (část VI. (c) odvolání)

- [72] Z Kasačního rozhodnutí vyplývá jasný závěr, že pro aplikaci tříleté lhůty podle § 240 odst. 3 InsZ je Žalobce a) povinen tvrdit a prokázat, že Žalovaná č. 1, resp. věřitelé, které zastupuje – držitelé dluhopisů dle SSN / poskytovatelé úvěru dle SSCF byli v době uzavření Smluv osobami blízkými Žalobci b) nebo tvořili s Žalobcem b) koncern. S ohledem na to se Žalovaná č. 1 v rámci tohoto vyjádření nebude zabývat argumentací Žalobce a) rozporující tento závěr.
- [73] Žalobce a) až v rámci dalšího řízení před soudem prvního stupně po vydání Kasačního rozhodnutí uplatnil zcela nové tvrzení, že existoval koncern mezi Žalobcem b) a tzv. původními věřiteli uvedenými v příloze č. 1 SSCF (dále jen „**Původní věřitelé**“), který měl vzniknout na základě uzavření dohody o neformální restrukturalizaci dluhu z roku 2014 (Scheme of Arrangement) (dále jen „**Plán restrukturalizace**“), která byla schválena soudem High Court of Justice in England and Wales dne 5. 9. 2014. Tento argument uplatňuje Žalobce a) rovněž ve svém odvolání.
- [74] Žalovaná č. 1 k tomu předně uvádí, že dle jejího názoru se jedná o nepřípustné nové tvrzení, neboť bylo uplatněno až poté, co uplynula lhůta, ve které Odvolací soud v rámci prvního odvolacího řízení vyzval Žalobce a) dle § 118a OSŘ k doplnění rozhodných skutečností a důkazních návrhů k této otázce. Řízení bylo v rámci původního řízení před soudem prvního stupně zkoncentrováno dle § 118b a § 119a OSŘ, přičemž (pouze) v rozsahu předmětné výzvy byla koncentrace Odvolacím soudem prolomena. Po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě Odvolacího soudu však ve vztahu k předmětné otázce opětovně nastala koncentrace řízení, která v dalším průběhu řízení před soudem prvního stupně již nebyla dále prolomena, neboť soud prvního stupně nečinil vůči

účastníkům řízení další výzvy dle § 118a OSŘ. Podle názoru Žalované č. 1 tak není vůbec na místě se předmětnou novou argumentací Žalobce a) zabývat.

- [75] Kromě toho nelze přehlédnout, že se jedná v pořadí již minimálně o třetí způsob, jakým se Žalobce a) snaží vymezit koncern, jehož součástí měl být Žalobce b). **Všichni účastníci, včetně Žalobce a), již na začátku řízení učinili nesporným, že koncern se Žalobcem b) v rozhodné době tvořily Žalovaná č. 2, Žalovaná č. 3 a NWR Plc** (viz body 15.8 a 17.63 Prvního rozsudku a odst. 34.16 a 36.83 Napadeného rozsudku). Žalobce a) takto vymezoval koncern i v Odpůrčí žalobě (viz odstavce 52 až 55 Odpůrčí žaloby).
- [76] V rámci odvolacího řízení Žalobce a) doplnil svá tvrzení ohledně koncernu tak, že Původní věřitelé ve skutečnosti nejsou držiteli dluhopisů dle SSN (tj. nejsou skutečnými věřiteli), ale jsou pouhými prostředníky.²⁵ V návaznosti na to označil jako členy koncernu Žalobce b) desítky různých právnických i fyzických osob, nikoliv však Původní věřitele.
- [77] Teprve po uplynutí lhůty stanovené Odvolacím soudem k doplnění tvrzení a označení důkazních návrhů pak Žalobce a) úplně otočil a začal nově tvrdit, že koncern s Žalobcem b) tvořili právě Původní věřitelé, a to z důvodu uzavření Plánu restrukturalizace. Zcela zjevně se tedy nejedná o žádné „upřesnění“ předchozích tvrzení, jak účelově tvrdí Žalobce a) v odst. 200 svého odvolání. Jde o zcela nová tvrzení vznesená až po uplynutí lhůty stanovené soudem dle § 118a OSŘ, a tedy o tvrzení nepřipustná.
- [78] Nová argumentace Žalobce a) navíc zjevně stojí na (ať už reálném či předstíraném) nepochopení toho, co je to koncern. Koncern je příslušnými právními předpisy a právní teorií chápán jako forma podnikatelského seskupení vyznačující se vysokým stupněm vnitřní konzistence, které je s ohledem na způsob jeho fungování pokládáno za jednu ekonomickou jednotku.²⁶ Koncern je chápán jako vyšší stupeň spojení než ovládání.²⁷ Ustanovení § 79 odst. 1 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „ZOK“), stanoví: „*Jedna nebo více osob podrobených jednotnému řízení (dále jen „řízená osoba“) jinou osobou nebo osobami (dále jen „řídící osoba“) tvoří s řídící osobou koncern.*“, na což navazuje § 79 odst. 2 ZOK, který uvádí:

²⁵ Vyjádření Žalobce a) ze dne 9. 10. 2020, které bylo předloženo v reakci na výzvu Odvolacího soudu podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 OSŘ.

²⁶ HAVEL, Bohumil. § 79 [Pojem koncern]. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. Zákon o obchodních korporacích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 259, marg. č. 2. „*Koncern je zákonem chápán jako ekonomická jednotka s pevnějším stupněm vnitřní konzistence než jiná podnikatelská seskupení. Účelem § 79 v návaznosti na § 72 a 81 je vytvořit pravidla pro funkční existenci koncernu, kde jsou řízené osoby podřízeny soudržné (nikoliv nahodilé) politice s jednotným hospodářským účelem, a kde jsou případné vnitřní výhody a nevýhody sanovány v rámci celého koncernu tak, aby nedošlo k úpadku členů koncernu.*“

²⁷ ČERNÁ, Stanislava. O koncernu, koncernovém řízení a vyrovnání újm. Obchodněprávní revue, 2014, č. 2, s. 33-41: „*V koncernu se tudíž dovádí ovládání na vyšší úroveň. Z této logiky také vychází ustanovení § 74 odst. 3 ZOK, podle něhož je řídící osoba vždy ovládající osobou a řízená osoba je vždy ovládanou osobou. Na druhé straně ne každá ovládající osoba současně bude osobou řídící. Jak už výše řečeno, kvalifikace ovládající osoby jako osoby řídící závisí na tom, zda možnost přímo nebo nepřímo uplatňovat rozhodující vliv využije k tomu, aby z ovládaných obchodních korporací vytvořila jednotně řízený ekonomický celek.*“

„Jednotným řízením je vliv řídicí osoby na činnost řízené osoby sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu.“

[79] Je přitom zřejmé, že Plán restrukturalizace nemůže zakládat koncern, když:

- (a) předmětem Plánu restrukturalizace byla jednorázová dohoda o restrukturalizaci dluhu. Znakem jednotného řízení je přitom vliv uplatňovaný za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů, který zde zjevně není přítomen;
- (b) na základě Plánu restrukturalizace nedošlo k vytvoření žádné řídicí struktury zúčastněných společností (natož pak struktury dosahující parametrů koncernu) a Plán restrukturalizace ani neumožňuje Původním věřitelům uplatňovat jakýkoliv vliv na Žalobce b) (natož pak vliv, který by se dal nazvat řízením);
- (c) smyslem ani důsledkem Plánu restrukturalizace nebyla koordinace a koncepční řízení žádné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu. Podnikání Původních věřitelů (tj. celkem 37 finančních institucí z různých zemí) a Skupiny NWR fungovalo vždy zcela odděleně a nebylo nikdy vzájemně koordinováno (ostatně takovou koordinaci si lze představit jen těžko).

[80] Žalobce a) naplnění znaků koncernu ani netvrdí, pouze uvádí (v odst. 201 a 204 odvolání), že v Plánu restrukturalizace se strany zavázaly ke splnění jistých povinností a zavázaly se jednat společně s cílem dosáhnout Restrukturalizace 2014, resp. uzavřít dílčí právní jednání související s restrukturalizací (mj. Smlouvy). Takové typy závazků (plnit smluvní povinnosti, uzavřít další právní jednání k dosažení stanoveného účelu atp.) jsou však integrální, resp. zcela běžnou součástí prakticky jakékoliv smlouvy a dovozovat z nich existenci koncernu je úsměvné. Žalobce a) netvrdí existenci žádného konkrétního závazku či ujednání, které by umožňovalo Původním věřitelům udělovat Žalobci b) řídicí pokyny či dlouhodobě uplatňovat vliv za účelem prosazování koncernových zájmů (jejichž existence též nebyla tvrzena). Zcela chybí i jakékoliv tvrzení o tom, že by zúčastněné osoby jako koncern reálně fungovaly – tj. že by skutečně docházelo k jednotnému řízení Žalobce b) Původními věřiteli. K ničemu takovému totiž nedocházelo.

[81] Závěrem části VII. svého odvolání pak Žalobce a) odkazuje na své důkazní návrhy a návrhy na uložení informační/vysvětlovací povinnosti obsažené v jeho vyjádření ze dne 9. 9. 2021 (objevily se však již v doplnění tvrzení Žalobce a) ze dne 9. 10. 2020) a namítá, že soud prvního stupně tyto důkazy neprovedl. Soud však správně tyto důkazy neprováděl, neboť shledal, že skutková tvrzení, k nimž se tyto důkazní návrhy vztahovaly, jsou rozporná a nezpůsobilá dokazování (když Žalobce a) netvrdil skutečnosti nezbytné pro posouzení vztahu označených osob k Žalobci b) jako osob blízkých nebo osob tvořících s Žalobcem b) koncern). Soud prvního stupně rovněž dovodil, že Žalobce a) nevymezil tzv. opěrné body skutkového stavu nezbytné pro uložení vysvětlovací povinnosti (viz odst. 36.97 a násl. Napadeného rozsudku). Žalovaná č. 1 se k předmětným tvrzením a důkazním návrhům Žalobce a) již detailně vyjádřila ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2021, na které si tímto dovoluje pro stručnost odkázat. Ostatně, sám Žalobce a) po vrácení věci soudu prvního stupně opustil tvrzení, k jejichž dokazování měly předmětné důkazní návrhy

směřovat, a nahradil je novým tvrzením o existenci koncernu s Původními věřiteli (viz odstavce [76] a [77] výše), protože tyto důkazní návrhy pozbyly smyslu a není třeba je dále komentovat.

3.5 **K procesní subjektivě Žalované č. 1 (část IX. odvolání)**

- [82] Žalobce a) v návaznosti na tvrzení Žalobce b) požaduje, aby odvolací soud znovu posoudil otázku způsobilosti Žalované č. 1 být účastníkem tohoto řízení. S ohledem na shodnost argumentace obou žalobců se Žalovaná č. 1 k této otázce vyjadřuje souhrnně v čl. 4.2 níže.

3.6 **K posouzení úpadku (část VI. (c) odvolání)**

3.6.1 *K přehodnocení závěru, že uzavření Smluv vedlo k úpadku Žalobce b)*

- [83] Soud prvního stupně v návaznosti na nově zveřejněný právní názor Nejvyššího soudu obsažený v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 29 ICdo 50/2019, opětovně posoudil otázku, zda uzavření Smluv vedlo k úpadku Žalobce b), a dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalobce a) namítá, že závěry předmětného rozhodnutí Nejvyššího soudu nejsou na danou věc aplikovatelné z důvodu odlišnosti zástavního práva a ručitelských závazků Žalobce b). Tento názor je však nesprávný.
- [84] V attributech, které lze pohledu závěrů rozhodnutí sp. zn. 29 ICdo 50/2019 považovat za stěžejní, se totiž ručitelské závazky dlužníka podstatně neliší od zástavního práva k majetku dlužníka. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí uvedl: *„Jestliže vznik zástavního práva na základě písemné zástavní smlouvy uzavřené mezi dlužníkem a zástavním věřitelem nemá sám o sobě za následek zmenšení majetku dlužníka, pak logicky nemůže jít o právní jednání, které vedlo k dlužníkovu úpadku (...).“* Rovněž v daném případě platí, že vznik ručitelských závazků neměl sám o sobě za následek zmenšení majetku Žalobce b). U zástavního práva může dojít ke zmenšení majetku (zástavního) dlužníka až v situaci, kdy zajištěný dluh nebude primárním dlužníkem uhrazen. To samé platí u ručitelských závazků, kdy i na straně ručitele dochází ke zmenšení jeho majetku až v situaci, kdy zajištěný dluh není primárním dlužníkem hrazen.
- [85] Žalovaná č. 1 doplňuje, že pokud z posouzení soudu prvního stupně plyne, že uzavření Smluv a Restrukturalizace 2014 měly celkově pozitivní vliv na majetkovou sféru Žalobce b), není už z logiky věci možné dovozovat, že vedly k jeho úpadku. Právě naopak, platí, že Smlouvy byly uzavřeny za účelem zlepšení nepříznivé finanční situace Žalobce b).
- [86] Dle názoru Žalované č. 1 byl soud prvního stupně oprávněn znovu otevřít předmětnou otázku (a opětovně zkoumat podmínku uvedenou v § 240 odst. 2 InsZ) nejen z důvodu nově publikovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, ale rovněž s ohledem na změnu (resp. doplnění) v řízení zjištěného skutkového stavu. Podle ustálené judikatury není soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu, pokud na základě doplnění dokazování dojde ke změně zjištěného skutkového stavu.²⁸ Pokud tedy soud prvního stupně v souladu s pokynem Odvolacího

²⁸ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 26 Cdo 896/2003: *„Uvedená vázanost právním názorem odvolacího soudu však neplatí v případě, kdy došlo v dalším řízení ke změně skutkového základu, z něhož odvolací soud při zaujetí (závazného) právního názoru vycházel. (...) Tento skutkový základ se však může v řízení, které následuje po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně, v různých*

soudu doplnil svá skutková zjištění ohledně toho, jak se uzavření Smluv (resp. celá Restrukturalizace 2014) projevilo v majetkové sféře Žalobce b), byl nejen oprávněn, ale dokonce povinen, posoudit otázku, zda uzavření Smluv vedlo k úpadku Žalobce b), znovu.

3.6.2 K posouzení úpadku Žalobce b)

- [87] Žalovaná č. 1 shrnuje, že žádný z účastníků řízení nezpochybňuje závěr, že Žalobce b) nebyl v době uzavření Smluv v platební neschopnosti. Předmětem sporu je tedy posouzení, zda byl Žalobce b) v době uzavření Smluv předlužen.
- [88] Žalovaná č. 1 se k této otázce podrobně vyjádřila v kapitole 3 svého vyjádření ze dne 17. 10. 2019 a v části 3.2.2 svého vyjádření ze dne 21. 4. 2020, na které si tímto dovoluje pro stručnost odkázat. Níže bude stručně reagováno pouze na některé odvolací námitky Žalobce a).
- [89] Žalovaná č. 1 plně souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že Žalobce b) nebyl v době uzavření Smluv předlužen. Ani čistě na základě hodnocení údajů z účetních podkladů relevantních pro předmetné období (ať už je to účetní závěrka Žalobce b) za rok 2013 nebo za rok 2014 či jakékoli jiné účetní výkazy) nelze dovodit, že by závazky Žalobce b) v době uzavření Smluv převyšovaly hodnotu jeho majetku. Nutno dodat, že pokud je u dlužníka dán předpoklad dalšího provozování jeho podniku (tzv. předpoklad „going concern“), je podle § 3 odst. 3 InsZ při stanovení hodnoty majetku dlužníka třeba přihlížet k dalšímu provozování jeho podniku. V řízení bylo prokázáno, že předpoklad „going concern“ byl v případě Žalobce b) v rozhodné době naplněn (srov. odst. 37.28 a 84.13.30 Napadeného rozsudku).
- [90] Namítá-li Žalobce a), že soud prvního stupně při posuzování předlužení Žalobce b) nesprávně vyšel pouze z účetní závěrky Žalobce b) zpracované ke dni 31. 12. 2014, jedná se o dezinterpretaci Napadeného rozsudku. Soud prvního stupně vyšel i z dalších dokumentů, jako např. Přehledu aktiv a pasiv Žalobce b) k 30. 9. 2014 (odst. 34.70 Napadeného rozsudku), Tabulky klíčových ekonomických ukazatelů Žalobce b) za roky 2005 až 2018 (odst. 37.27 Napadeného rozsudku) nebo ze Zápisu z 5. zasedání představenstva Žalobce b) č. 59-60 ze dne 7. 11. 2014 (odst. 37.28 Napadeného rozsudku). Zároveň velmi detailně posoudil naplnění předpokladu „going concern“ (odst. 84.13.18 a násl. Napadeného rozsudku). Na základě všech těchto podkladů učinil soud prvního stupně komplexní závěr o tom, že Žalobce b) nebyl ke dni uzavření Smluv v úpadku.
- [91] K tomu lze ještě doplnit, že soud je povinen vyhodnotit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a pečlivě přihlídnout ke všemu, co vyšlo za řízení najevo. Pro soud neplatí žádná znalecká/ocetňovací zásada, že by při posouzení úpadku ke dni uzavření Smluv nemohl vycházet z dat obsažených v účetních výkazech zpracovaných k pozdějšímu datu

směrech změnit. Jestliže bude dokazování potom dále doplňováno, mohou účastníci přicházet s novými skutkovými tvrzeními a mohou nabízet i nové důkazy. Je přirozené, že takto se může změnit skutkový základ, z něhož vycházel právní názor odvolacího soudu. Tehdy již nelze dovozovat, že na základě takto změněného skutkového stavu je soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu.“

(a z těch dovozovat stav v době uzavření Smluv). Naopak, posouzení úpadku je otázkou právní,²⁹ při jejímž posouzení soud může a musí vycházet ze všech podkladů svědčících o stavu věci.

- [92] Vyšel-li pak soud z údajů uvedených v auditované účetní závěrce, neznamená to, že by takovou závěrku *a priori* považoval za nezpochybnitelnou. Naopak označení závěrky za „pravdivou“ je projevem jejího hodnocení jakožto důkazního prostředku (viz odst. 37.29 Napadeného rozsudku). Žalobci a) se navzdory jeho přesvědčení nepodařilo tuto účetní závěrku relevantně zpochybnit.
- [93] Nepodložené je i tvrzení Žalobce a), že majetek Žalobce b) byl v účetní závěrce zpracované ke dni 31. 12. 2014 nadhodnocen. Soud prvního stupně pak i toto tvrzení posoudil, přičemž reagoval i na tvrzení, proč při ocenění aktiv nebylo možné vyjít ze znaleckého posudku vypracovaného pro účely insolvenčního řízení Žalobce b) znaleckým ústavem A-Consult plus, spol. s r.o. č. 3/2017 (viz odst. 84.13.35 a násl. Napadeného rozsudku). Jak již bylo uvedeno výše, soud prvního stupně jasně odůvodnil, proč nelze vycházet ze ZP doc. Brady, kterým se Žalobce a) snažil účetní výkazy Žalobce b) zpochybnit. Žalovaná č. 1 k tomu doplňuje, že doc. Brada nedisponuje znaleckým oprávněním v odvětví Účetní evidence (který spadá pod obor Ekonomika), z čehož plyne, že ani není oprávněn otázkou účtování odborně posuzovat. Návrhu Žalobce a) na zpracování znaleckého posudku k posouzení úpadku Žalobce b) pak samozřejmě nebylo možné vyhovět proto, že posouzení úpadku je otázkou právní (viz odst. 36.24 Napadeného rozsudku).
- [94] Žalobce a) dále namítá, že soud prvního stupně pochybil, když nezahrnul do rozvahového testu vnitroskupinové závazky Žalobce b). Ani tato námitka není důvodná. Žalovaná č. 1 souhlasí s tím, že v rámci rozvahového testu je třeba posuzovat „skutečné zadlužení“. Je proto správné do testu nezahrnovat závazky, k jejichž úhradě či vymáhání nikdy nedošlo/nedojde (zj. kapitalizované dluhy, což je ve většině případ vnitroskupinových závazků Žalobce b)).³⁰ Hodnocení Žalobce a), že se v tomto směru jedná o „naprosto absurdní výklad práva“ ze strany soudu prvního stupně, je poměrně překvapivé, když sám Žalobce a) v odborných člancích (citovaných v odst. 84.14.3 a 84.14.4 Napadeného rozsudku) prezentuje kategorický názor, že akcionářské úvěry a půjčky představují financování vlastním kapitálem a takové závazky je nutné při posuzování předlužení reklasifikovat do vlastního kapitálu a nezahrnovat do závazků, se kterými je porovnávána hodnota aktiv. Pokus Žalobce a) (viz odst. 183 jeho odvolání) zdůvodnit neaplikaci svého vlastního odborného názoru ve zde posuzovaném případě není příliš srozumitelný.

²⁹ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 1488/2016: „**Dovolání není přípustné pro odpověď na otázku, zda posouzení existence úpadku je otázkou právní nebo odbornou (znaleckou), když na řešení této otázky napadené rozhodnutí zjevně nespočívá.** Jakkoli je z napadeného rozhodnutí patrné, že pro účely posouzení, zda společnost S byla v úpadku ve formě předlužení, potažmo ve formě platební neschopnosti, vycházel odvolací soud z toho, co vyplynulo ze znaleckého posudku, jeho závěry na dané téma jakkoli nenaznačují, že by úsudek o (ne)existenci úpadku dlužníka ve formě předlužení nebo platební neschopnosti činil jako odborný závěr převzatý ze znaleckého posudku. Odpověď na položenou otázku (že jde o otázku právní) je nadto triviální a podává se z letité ustálené judikatury Nejvyššího soudu (z níž je patrné, že Nejvyšší soud přijímal závěr o formě úpadku dlužníka vždy coby závěr právní, k němuž nebylo zapotřebí znaleckého dokazování).“ (zvýraznění přidáno).

³⁰ Veškeré vnitroskupinové dluhy Žalobce b) byly v průběhu času buď kapitalizovány, nebo je jejich věřitelé nepřihlásili do insolvenčního řízení Žalobce b), a tudíž na ně Žalobce b) nemusel nic plnit.

- [95] Co se týče námitek Žalobce a) týkajících se nezahrnutí mimobilančních závazků Žalobce b), tedy jeho ručitelských závazků, do rozvahového testu, Žalovaná č. 1 souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že je třeba vždy zkoumat, o jaký mimobilanční závazek se konkrétně jedná, kdy nastává jeho splatnost a jaká je míra pravděpodobnosti, že dlužník bude muset plnit. V okamžiku uzavření Smluv bylo vyloučeno, že by ručitelské závazky Žalobce b) mohly být aktivovány. Ostatně, bylo by zcela absurdní se domnívat, že by věřitelé přistupovali na restrukturalizaci závazků a poskytovali skupině NWR další prostředky v situaci, kdy by bylo očekávatelné, že primární dlužníci nebudou schopni plnit. Tím spíše, že věřiteli ze Smluv byly desítky finančních institucí, které byly schopné si finanční situaci skupiny NWR odborně vyhodnotit.
- [96] Mezi závazky v rámci rozvahového testu pak samozřejmě nelze zahrnovat ani rezervy (jak se mylně domnívá Žalobce a)), a to z prostého důvodu, že rezerva prostě není závazek a jako taková nevstupuje do rozvahového testu dle § 3 odst. 3 InsZ („*souhrn závazků převyšuje hodnotu majetku*“).³¹ S ohledem na to je zcela irrelevantní argument Žalobce a), že Žalobce b) měl na pokrytí napadených ručitelských závazků tvořit rezervy. Ani kdyby Žalobce b) takové rezervy vytvořil, nic by to nezměnilo na závěru, že nebyl předlužen.

3.7 **K námitkám Žalobce a) týkajícím se výroku o nákladech řízení (část X. odvolání)**

3.7.1 *K určení tarifní hodnoty*

- [97] Žalobce a) uvádí, že nesouhlasí s určením tarifní hodnoty ve výši 150.000 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) (dále jen „AT“), a pokouší se Odvolací soud přesvědčit, že v rámci řízení o odpůří žalobě je tarifní hodnotou vždy částka 50.000 Kč i v případě spojení více věcí. Tato argumentace je však zjevně nesprávná a v rozporu s právním názorem Odvolacího soudu vysloveným v Kasačním rozhodnutí.
- [98] Podle § 12 odst. 3 AT platí, že při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Z judikatury Nejvyššího soudu plyne, že sčítání hodnot podle § 12 odst. 3 AT se uplatní i v případě fixní tarifní hodnoty podle § 9 AT, jakož i v případě, že je od počátku řízení spojeno více věcí z vůle žalobce.³² Judikatura potvrzuje, že sčítání tarifní

³¹ Závazek dlužníka ve smyslu InsZ je ekvivalentem existující pohledávky věřitele vůči dlužníku (viz např. § 104 odst. 3 InsZ). Rezervy a závazky důsledně rozlišují také účetní předpisy, viz např. § 26 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví („rezervy jsou určeny k pokrytí závazků“), a přílohu k prováděcí vyhlášce č. 500/2002 Sb. k zákonu o účetnictví (rezervy nespádají do kategorie „závazky“ v účetní závěrce).

³² Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 26 Cdo 2960/2013 „*Jelikož bylo předmětem řízení určení neplatnosti šesti samostatných nájemních smluv, odvolací soud správně [...] výši této odměny určil součtem sazeb stanovených pevnou částkou (10.000,- Kč v řízení před soudem prvního stupně a 15.000,- Kč v řízení odvolacím) pro jednotlivé věci spojené ke společnému řízení.*“ nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 29 Cdo 1484/2017: „*S ohledem na to, že šlo o určení neplatnosti dvou právních jednání – smlouvy o úvěru a smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitosti, činila dle § 12 odst. 3 této vyhlášky tarifní hodnota 100 000 Kč (2x 50 000 Kč), čemuž podle § 7 bodu 5. vyhlášky odpovídá odměna ve výši 5 100 Kč.*“

hodnoty podle § 12 odst. 3 AT se uplatní i v incidenčních sporech v rámci insolvenčního řízení.³³ Neexistuje tedy žádný důvod, proč by se toto pravidlo nemělo uplatnit i ve zdejším řízení, kdy bylo k projednání spojeno více věcí, jejichž spojení nebylo dáno zákonem.

- [99] Judikatura citovaná k tomuto bodu Žalobcem a) je nepřipadná. Předmětná rozhodnutí nebyla založena na závěru, že aplikace § 12 odst. 3 AT je v rámci řízení o odpůrcí žalobě vyloučena, nýbrž na tom, že v rámci předmětných řízení nedošlo ke spojení více věcí. O tom však ve zdejším řízení není jakýchkoliv pochyb. Odvolací soud k tomu uvedl: „*V posuzované věci soud spojil ke společnému projednání řízení o žalobě o určení pravosti pohledávek Citibank a řízení o určení neúčinnosti právních úkonů Dlužnice, z nichž sporné pohledávky vznikly, přičemž Správce podanou žalobou, jak je uvedeno výše, zahájil „dvě“ odpůrcí řízení s odlišným předmětem i okruhem účastníků.*“ (odst. 91 Kasačního rozhodnutí).

- [100] **Soud prvního stupně tak určil tarifní hodnotu správně a v souladu se závazným právním názorem Odvolacího soudu.**

3.7.2 K navýšení odměny na trojnásobek

- [101] Žalobce a) dále v odvolání uvádí, že nesouhlasí se zvýšením odměny na trojnásobek, které soud odůvodnil časovou náročností sporu a mimořádnou obtížností poskytování právních služeb. V průběhu celého řízení bylo předmětem cizí právo, navíc založené na odlišném právním systému Common Law, a v řízení bylo užito nadprůměrné množství listinných podkladů sepsaných převážně v cizím jazyce.
- [102] Žalovaná č. 1 k této otázce shrnuje, že názor, že časově náročný úkon je pouze úkon, který je proveden mimo pracovní dobu advokátní kanceláře, je nesprávný.³⁴ Časová náročnost může spočívat jak v délce samotného úkonu, tak v délce přípravy. Již jen doba prvního jednání v této věci v celkové délce 20 jednacích dnů jasně svědčí o náročnosti tohoto případu. Příléhavá není ani citace Žalobce a) z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 8. 2006, sp. zn. 1 To 37/2006, neboť

³³ Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 8. 2019, sp. zn. 12 VSOL 581/2019-465: „*Dále podle ustanovení § 12 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 7. 2014 při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.*“ „*(...) a po spojení obou věcí činí mimosmluvní odměna za jeden společný úkon právní služby vypočtená z tarifní hodnoty 2 x 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. c) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu a § 12 odst. 3 advokátního tarifu celkem 5 100 Kč (...)*“ nebo Rozsudek Krajského soudu v Brně ze 30. 8. 2019, sp. zn. 31 ICm 727/2019-44: „*Tarifní hodnotou každé z dříve spojených věcí je podle ust. § 9 odst. 4 písm. c) AT částka 50 000 Kč.*“ „*(...) „Jelikož žalobou byly spojeny ke společnému projednání dvě věci, činí tarifní hodnota 100 000 Kč pro úkony právní služby provedené před 8. 3. 2019. Sazba mimosmluvní odměny tedy v tomto případě činí 5 100 Kč.*“

³⁴ KOVÁŘOVÁ, Daniela aj. In: Balík, Stanislav; Diblíková, Lucie; Havlíček, Karel; Klein, Bohuslav; Kovářová, Daniela; Němec, Robert; Tichá, Hana; Vrábliková, Petra; Vychopeň, Martin; Žižlavský, Michal Vyhlaška o advokátním tarifu: Komentář [Systém ASPI], k § 12.: „*Také pojem úkon časově náročný je neurčitý, byť jeho vymezení je jednodušší. Časově náročné úkony jsou úkony velmi dlouhé, trvající déle než několik hodin, anebo úkony vykonané večer, v noci, ve svátek nebo v den pracovního volna (viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 8 To 12/02, nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové z 28.11.2001, čj. 13 To 569/2001-394).*“

není pochyb o tom, že právní zástupce Žalované č. 1 se musel ve značném rozsahu seznámit s cizím právem a musel při poskytování služeb užít cizího jazyka.

- [103] Žalobce a) dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016, namítá, že není možné přistoupit k paušálnímu navýšení odměny podle § 12 odst. 1 AT a že je nutné zvýšení posuzovat ve vztahu ke každému úkonu zvlášť. K tomu Žalovaná č. 1 uvádí, že Nejvyšší soud v předmětném rozhodnutí posuzoval případ s odlišnými skutkovými okolnostmi a jeho závěry je třeba vykládat v kontextu tam posuzovaného případu.³⁵ Ve zdejším řízení se však nadstandardní obtížnost projednávané věci projevila v každém provedeném úkonu. Zásadní v tomto směru je to, že Smlouvy, jejichž neplatnost a neúčinnost byla namítána, se řídí cizím právem (a to navíc dvěma různými právními řády, které jsou založeny na odlišném právním systému, než je české právo). Podle cizího práva tak byly posuzovány jak otázky vzniku a platnosti Smluv a existence Pohledávek, tak jednotlivé podmínky Smluv a ručitelských závazků pro účely posouzení jejich namítané neúčinnosti. Cizího práva se tedy týkal každý jednotlivý úkon učiněný právním zástupcem Žalované č. 1.

3.7.3 K náhradě nákladů za znalecké posudky

- [104] Žalobce a) dále rozporuje přiznání náhrady nákladů vynaložených Žalovanou č. 1 na odborná stanoviska týkající se posouzení aspektů newyorského a anglického práva (dále jen „Stanoviska“)³⁶ se zdůvodněním, že ze závěrů Stanovisek nebylo údajně možné vycházet pro nesouhlas žalobců s jejich obsahem a že uhrazená odměna je příliš vysoká (i s ohledem na jejich počet stran). Tyto námitky jsou zcela nedůvodné.
- [105] Navzdory nepodloženým (a soudy již odmítnutým) tvrzením žalobců o opaku se Smlouvy a Pohledávky z nich vyplývající řídí newyorským, resp. anglickým právem. Stanoviska byla zpracována předními odborníky v daném oboru (k tomu viz odst. 34.133 a 34.134 Napadeného rozsudku) a byla naprosto zásadní pro posouzení otázek cizího práva v daném řízení.³⁷ Správnost závěrů soudu prvního stupně, které s využitím Stanovisek učinil, ostatně již byla závazně potvrzena Odvolacím soudem (viz např. odst. 60 Kasačního rozhodnutí).
- [106] Poukaz Žalobce a) na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4674/2014, je nepřipadný. Jak totiž plyne z Žalobcem a) necitované části tohoto rozhodnutí, v daném případě byla řešena situace, kdy soud vyšel při svých závěrech ze sdělení a precedentů předložených účastníky, přičemž existovaly oprávněné pochybnosti o řádném a úplném zjištění cizího práva. Nejvyšší soud v návaznosti na to dospěl k závěru, že za této situace bylo namístě

³⁵ V předmětném řízení byla odměna právního zástupce paušálně zvýšena s odkazem na postup orgánů činných v trestním řízení, spočívající ve vrácení věci k došetření a následném zastavení trestního stíhání, délku řízení a medializaci případu. V takovém případě skutečně připadá v úvahu zvýšení odměny maximálně ve vztahu k několika jednotlivým úkonům.

³⁶ Společné stanovisko ohledně anglického práva profesora Gabriela Mosse, QC, a Adama Goodisona (Joint Opinion on English Law of Professor Gabriel Moss QC and Adam Goodison) ze dne 3. 4. 2017 a expertní stanovisko Richarda Levina ve vztahu k určitým garancím podle New Yorkského práva (Expert Opinion of Richard Levin, Regarding Certain Guarantees under New York Law) ze dne 4. 4. 2017.

³⁷ Viz např. odst. 46.7, 46.8, 59.14, 62.7, 63.3, 74.11 nebo 76.7 Napadeného rozsudku.

zpracování posudku, který by podal tuzemský nebo zahraniční znalec tohoto práva. Stanoviska však nejsou jen pouhými informacemi o cizím právu poskytnutými účastníky. Jedná se o odborná stanoviska zpracovaná předními zahraničními odborníky, která jsou ke spolehlivému zjištění obsahu cizího práva dostatečná, přičemž není rozhodné, kým byl předložena. Nutno doplnit, že v daném případě neexistoval ani relevantní rozpor ohledně obsahu cizího práva, protože oba žalobci stavěli své argumenty na tom, že cizí právo vůbec nelze použít. Konečně lze doplnit, že otázky řešené ve Stanoviscích již byly v daném řízení závazně vyřešeny, a nelze tedy v rámci rozhodování o nákladech řízení (znovu) přezkoumávat námitky, že soudy z těchto Stanovisek neměly vycházet.

- [107] K ceně Stanovisek lze uvést, že vzhledem k odbornosti jejich zpracovatelů a průměrným odměnám ve Velkém Británii a USA není jejich cena nepřiměřená. Odměna zahraničních expertů se pak samozřejmě neřídí podle českých vyhlášek regulujících odměnu znalců a hodnota odborného stanoviska není determinována počtem jeho stran, ale jeho kvalitou.
- [108] Námitky Žalobce a) vůči přiznání náhrady nákladů za ZP APOGEO jsou pak založeny pouze na jeho námitkách proti závěrům tohoto posudku, které však soud vyhodnotil jako nedůvodné, což činí irelevantními i námitky související. Soud prvního stupně provedl ZP APOGEO k důkazu a učinil z něj skutková zjištění, proč neexistuje důvod, proč by za něj neměla být Žalovaná č. 1 přiznána náhrada nákladů. Výše nákladů vynaložených na ZP APOGEO odpovídá složitosti otázek řešených v tomto řízení a s tím související časové náročnosti znaleckého zkoumání.

4. VYJÁDRĚNÍ K ODVOLÁNÍ ŽALOBCE B)

- [109] Obecně lze shrnout, že **Žalobce b) se v odvolání téměř výhradně zabývá otázkami, které již byly posouzeny a závazně vyřešeny v rámci předchozího odvolacího řízení.** Žalovaná č. 1 připomíná, že odvolací soud je podle judikatury vázán svým dříve vysloveným právním názorem.³⁸ S ohledem na to jsou veškeré námitky Žalobce b) proti Odvolacím soudem již uzavřeným otázkám zcela irelevantní.
- [110] Žalovaná č. 1 se přesto z procesní opatrnosti ke všem námitkám Žalobce b) stručně vyjádří a ve zbytku odkáže na svá předchozí vyjádření.

4.1 K námitce nezákonného soudce (část I. odvolání)

- [111] Žalobce b) v odvolání označuje za nezákonný postup, že věc byla po jejím dočasném přidělení soudci Mgr. Pechovi vrácena zpět původní soudkyni JUDr. Pittermannové (dále jen „**Soudkyně**“) z důvodu ukončení její stáže na Vrchním soudu v Praze. Tato námitka je nedůvodná, neboť přidělení věci zpět Soudkyni bylo provedeno v souladu se zákonem a příslušným rozvrhem práce,

³⁸ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 30 Cdo 996/2021-II: „*Tato vázanost se projevuje též v tom, že tentýž odvolací soud je povinen respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve, přičemž jediným relevantním důvodem odchýlení se od něj, odhlédne-li se od kasačního zásahu Nejvyššího soudu doprovázeného závazným právním názorem, může představovat podstatná změna v obsahu skutkového základu, která by zapříčinila vlastní neaplikovatelnost takového dříve vysloveného právního názoru. Rozsudek nerespektující tento princip by se vyznačoval svévolí, kterou nelze v podmínkách existence materiálního právního státu akceptovat. (srov. také nález Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 186/17).“*

jak již ostatně bylo Žalobci b) jasné vysvětleno ve sdělení předsedy soudu prvního stupně ze dne 24. 8. 2012, sp. zn. 2460/2021 (založeno v insolvenčním rejstříku pod položkou C19-190).

- [112] Změnou č. 8 rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2020 ze dne 28. 8. 2020 došlo k přidělení případů rozhodovaných Soudkyní jiným soudcům. V tomto dokumentu bylo uvedeno, že „[v] případě skončení dočasného přidělení samosoudkyně JUDr. Simony Pittermannové a jejího návratu zpět na Krajský soud v Ostravě se takto přerozdělené incidenční spory přidělují zpět uvedené samosoudkyni.“ (čl. 14). V souladu s tímto článkem došlo následně změnou č. 5 rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2021 ze dne 27. 4. 2021 k přidělení všech přerozdělených řízení (včetně tohoto řízení, avšak – jak je zjevné – nejen něho) zpět Soudkyni. V dané věci tedy nedošlo k žádné svévolné či nečekané změně soudce, ale pouze k vrácení věci zpět původní Soudkyni v souladu s dopředu stanovenými pravidly.
- [113] Žalobce b) namítá, že zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „ZSS“), ve znění novely č. 31/2019 Sb., umožňoval vrácení věci zpět původnímu soudci podle § 42e ZSS pouze v případě skončení jeho nepřítomnosti podle § 42b odst. 3 písm. a) ZSS, což nezahrnuje dočasné přidělení soudce k jinému soudu. Tento výklad podporuje odkazem na novelizaci ZSS provedenou zákonem č. 218/2021 Sb., kterou bylo do § 42e ZSS výslovně doplněno, že věc lze vrátit zpět původnímu soudci i po skončení dočasného přidělení. Z toho Žalobce b) dovozuje, že ZSS ve znění před novelou č. 218/2021 Sb., cíleně neumožňovalo opětovné přidělení věci soudci, který ukončil dočasné přidělení. Tento výklad příslušných právních předpisů je ovšem zjevně nesprávný.
- [114] Podle § 42b odst. 3 ZSS se pomocí generátoru přidělování podle rozvrhu práce přerozdělují již přidělené insolvenční věci mj. v případě a) nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu přesahující 8 týdnů, nebo lze-li takovou nepřítomnost důvodně očekávat, a b) zániku funkce samosoudce nebo všech členů senátu, jejich dočasného zproštění výkonu funkce, dočasného přidělení nebo přeložení k výkonu funkce k jinému soudu. Ustanovení § 42e ZSS ve znění novely č. 31/2019 Sb. uvádí, že stanoví-li tak rozvrh práce, přidělí se po skončení nepřítomnosti uvedené v § 42b odst. 3 písm. a) ZSS přerozdělené insolvenční věci nebo některé z těchto věcí soudnímu oddělení, kterému byly původně přiděleny.
- [115] Vzhledem k tomu, že i dočasné přidělení soudce (resp. stáž u jiného soudu) je formou jeho nepřítomnosti (která v daném případě přesáhla 8 týdnů, což bylo možné dopředu očekávat), došlo v daném případě k naplnění hypotézy § 42b odst. 3 písm. a) ZSS, což umožnilo soudu postupovat podle § 42e ZSS.
- [116] Výklad Žalobce b) nadto nemůže obstát ani proto, že je v rozporu se smyslem a účelem příslušných zákonných ustanovení. Účelem ustanovení § 42e ZSS je, aby měl předseda soudu možnost vrátit věc původnímu soudci v případě skončení jeho dočasně nepřítomnosti. Tím je realizována zásada procesní ekonomie (neboť zvláště ve složitějších případech není hospodárné,

aby věc vedl nový soudce namísto soudce původního, který je s věcí detailněji seznámen a který je k dispozici³⁹ a zároveň právo účastníků řízení na zákonného soudce (k tomu blíže viz dále).

- [117] Z pohledu smyslu a účelu ustanovení § 42e ZSS není relevantní, zda soudce během své nepřítomnosti dočasně přestane být soudcem původního soudu, či nikoliv. Relevantní není ani argument, že soudce může zůstat u soudu, u kterého vykonával stáž, natrvalo, ani že nový soudce se již mohl s věcí seznámit. Je totiž zřejmé, že takové situace mohou nastat i v případě nepřítomnosti soudce z jiných důvodů (např. dlouhodobé nemoci).
- [118] Argumentace Žalobce b), že rozlišovat mezi dočasným přidělením soudce a jeho nepřítomností z jiných důvodů bylo záměrem zákonodárce, nemá žádný podklad. Změna dotčených ustanovení ZSS byla do novely č. 31/2019 Sb. začleněna na poslední chvíli na základě poslaneckého pozměňovacího návrhu. Zjevně se tedy nejednalo o úmysl rozlišovat z pohledu § 42e ZSS mezi případy podle písm. a) a písm. b) § 42b odst. 3 ZSS, ale pouze o legislativní nepřesnost, kterou však lze překlenout výkladem⁴⁰ a která byla odstraněna novelou č. 218/2021 Sb.
- [119] Konečně nelze opomíjet, že výše popsaná ustanovení ZSS je nutné vykládat v kontextu práva účastníků řízení (včetně Žalované č. 1) na zákonného soudce, tj. ústavně konformní způsobem.⁴¹ Za zákonného soudce lze přitom považovat primárně soudce, kterému byla věc prvotně přidělena,⁴² přičemž k odnětí věci takovému soudci může docházet pouze ve zcela výjimečných případech, které musí být řádně odůvodněny. Z pohledu Ústavního soudu je tedy žádoucí situace, aby věc rozhodoval jeden (prvotně ustanovený) soudce. Není důvod stejný princip neaplikovat i na rozhodování o zpětném přidělení věci původnímu soudci po skončení jeho dočasné nepřítomnosti.
- [120] Pokud je tedy možné § 42e ZSS vykládat tak, že je možné vrátit věc zpět původnímu soudci i po skončení dočasného přidělení (což možné je, jak vysvětleno výše), je nutné se k tomuto výkladu přiklonit, neboť pouze takovým výkladem je šetřeno právo účastníků řízení na zákonného soudce. Výklad, podle kterého by bylo vyloučeno vrátit věc původnímu soudci v situaci, kdy je tento soudce po skončení dočasné nepřítomnosti k dispozici a nebrání tomu žádné jiné okolnosti, by předmětnou právní úpravu posouval do rozporu s ústavním pořádkem.

³⁹ K tomu viz hodnocení dosavadní úpravy v důvodové zprávě k zákonu č. 218/2021 Sb.: „Uvedené pravidlo vychází ze zásad procesní ekonomie a umožňuje, aby navrátilší se soudce mohl takřka okamžitě projednávat opět srovnatelné množství věcí jako ostatní soudci a aby věc projednával ten soudce, který by o ni měl mít největší znalost (což platí především pro již delší dobu běžící řízení) a u něhož existuje předpoklad rychlého a hospodárného projednání a rozhodnutí.“

⁴⁰ Ostatně důvodová zpráva k předmětnému pozměňovacímu návrhu o ničem takovém nehovoří. – viz pozměňovací návrh č. 1388 (dostupné na <https://public.psp.cz/en/sqw/historie.sqw?o=8&t=71>).

⁴¹ Viz nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3011/20-2: „Právo na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 LPS je autonomní a historicky ustálený ústavní pojem – jeho obsah proto není vymezen pouze platnými zákony a rozvrhy práce, nýbrž naopak, zákony upravující organizaci a výkon soudní moci musejí být vykládány a aplikovány v souladu s jeho požadavky.“

⁴² Tamtéž: „Za zákonného soudce lze tak považovat pouze ty konkrétní osoby, kterým byla věc prvotně přidělena. Jakákoliv změna v jejich složení musí být legitimně odůvodněna a provedena podle výše popsaných pravidel.“

- [121] K tomu lze ještě doplnit, že Mgr. Pecha neprovedl v řízení po dobu dočasné nepřítomnosti Soudkyně prakticky žádné úkony. I z tohoto pohledu je iracionální a nesprávné argumentovat, že věc neměla být Soudkyni, která je s ní po mnoha letech vedení sporu důkladně obeznámena, po skončení její dočasné nepřítomnosti vrácena. Námitka Žalobce b) je zjevně obstrukční a představuje snahu o nezákonné odstranění Soudkyně proto, že nerozhoduje věc podle jeho představ.

4.2 K námitkám ke způsobilosti Žalované č. 1 být účastníkem řízení (část II. odvolání)

- [122] Žalobce b) v předmětné části odvolání namítá, že soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku způsobilosti Žalované č. 1 být účastníkem tohoto řízení.
- [123] Tato otázka již byla vyřešena v rámci předchozího odvolacího řízení. Soud prvního stupně ji posoudil ve shodě s Odvolacím soudem (odst. 42.5 Napadeného rozsudku) a neexistuje žádný důvod tuto otázku řešit znovu. Skutečnost, že soudy jsou v souladu s § 103 OSŘ povinny kdykoliv za řízení přihlížet k tomu, zda jsou splněny podmínky řízení, samozřejmě neznamená, že by musely dokola posuzovat stále stejnou námitku účastníků jenom proto, že účastník nesouhlasí s jejím posouzením ze strany soudu. Žalobce b) (ani Žalobce a)) nepředkládá žádné nové argumenty, kterými by se Odvolací soud v rámci svého předchozího posouzení nezabýval.
- [124] Soud prvního stupně, stejně jako Odvolací soud, dospěl mimo jiné na základě obsáhlého souboru relevantní zahraniční judikatury k závěru, že anglické soudy i soudy státu New York jednají se Žalovanou č. 1 jako s účastníkem řízení.
- [125] Žalobce b) tvrdí, že způsobilost Žalované č. 1 být účastníkem řízení by se měla posuzovat podle federálního práva Spojených států, a tedy, že judikatura odkazovaná soudem prvního stupně není relevantní. Tento argument je zcela nesmyslný. Za prvé, mezi citovanými rozhodnutími jsou i rozhodnutí newyorských federálních soudů – viz např. rozhodnutí United States District Court Southern District of New York ve věci *Citibank, N.A., London Branch v. Norske Skogindustrier ASA*, či *Fairfield Sentry Limited v. Citibank NA London* citované v odst. 34.8 a 34.9 Napadeného rozsudku (viz taktéž další soudní rozhodnutí navržená Žalovanou č. 1, která však nebyla z důvodu nadbytečnosti provedena jako důkaz – viz odst. 36.17 a 36.19 Napadeného rozsudku). Za druhé, právo státu New York a federální právo Spojených států nejsou dva odlišné právní řády, ale naopak soubory práva upravující vztahy na konkrétní části území paralelně. Žalobce b) neuvádí žádný důvod, proč by právo státu New York a federální právo Spojených států mělo k této otázce přistupovat odlišně, a jeho námitka je tak zjevně bezobsažná.
- [126] Ve zbytku směřuje argumentace Žalobce b) a jím předložené důkazy pouze k tomu, že pobočka banky není samostatnou osobou oddělenou od své mateřské banky (to je ostatně také jediný závěr, který vyplývá z Žalobcem b) předloženého právního stanoviska). Tento závěr však není žádným z účastníků rozporován a pro posouzení procesní subjektivity Žalované č. 1 je zcela bez významu. S argumentací Žalobce b) založenou na rozhodnutí ve věci *Greenblau* se Odvolací soud vypořádal zcela konkrétně v odst. 29 Kasačního rozhodnutí.

- [127] Proti závěru, že Žalovaná č. 1 může pod označením „London Branch“ vystupovat jako účastník v soudním řízení, však Žalobce b) žádný důkaz nepředkládá. Tato skutečnost byla spolehlivě prokázána soudními rozhodnutími předloženými Žalovanou č. 1 v řízení.
- [128] Jakékoliv analogie s českým právem, kterými se Žalobce b) snaží argumentovat, jsou s ohledem na § 9 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“), irelevantní. Jak ostatně naznačil i soud prvního stupně v Napadeném rozsudku (odst. 42.5), bylo by zcela absurdní, aby české soudy odpíraly Žalované č. 1 postavení účastníka řízení, když soudy v její domácí jurisdikci s ní jako s účastníkem řízení jednají. Ostatně, smyslem § 9 odst. 2 ZMPS je právě to, aby taková situace nenastala.

4.3 **K námitce započtení (část III. odvolání)**

- [129] V části III. odvolání Žalobce b) rozvíjí argumentaci ohledně zániku Pohledávek v důsledku jím vznesené námitky započtení. Tato argumentace již byla uplatněna v rámci odvolání proti Prvnímu rozsudku a Odvolací soud ji odmítl (srov. odst. 58 a 59 Kasačního rozhodnutí).
- [130] **Odvolací soud vyslovil závazný právní názor, že Pohledávky Žalované č. 1 platně vznikly a existují v přihlášené výši (odst. 62 Kasačního rozhodnutí).** S ohledem na to neexistuje žádný důvod zabývat se námitkou započtení, jakož ani dalšími námitkami rozebíranými v kapitolách 4.4 a 4.5 níže, znovu. Žalovaná č. 1 se ke všem těmto námitkám podrobně vyjádřila ve svých podáních ze dne 17. 10. 2019 a ze dne 21. 4. 2020, na která si tímto dovoluje odkázat.
- [131] Na tomto místě proto Žalovaná č. 1 pouze ve stručnosti shrnuje, že základním důvodem nepřipustnosti namítaného započtení je to, že Žalobce b) vůči Žalované č. 1 žádnou pohledávku nemá. I bez meritorního posuzování existence jím tvrzené pohledávky na náhradu škody je zřejmé, že tuto pohledávku nelze započíst z důvodu její nejasnosti a neurčitosti (viz § 1987 odst. 2 OZ). Z žádného vyjádření Žalobce b) neplyne ani to, jakého konkrétního protiprávního jednání se měla Žalovaná č. 1 dopustit či jaká je příčinná souvislost mezi jednáním Žalované č. 1 a tvrzenou újmou atd. Soud prvního stupně tak postupoval správně a v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, když nezatížil soudní řízení rozsáhlým dokazováním k předmětné pohledávce Žalobce b).
- [132] Zcela správné jsou i závěry soudu prvního stupně o tom, že:
- (a) pohledávky, které mají být předmětem započtení, nejsou vzájemné, neboť tvrzená pohledávka Žalobce b) dle způsobu, jakým ji Žalobce b) vymezuje, ani nemíří vůči Žalované č. 1. Jak potom shrnul Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí (odst. 58), pohledávky nejsou vzájemné i proto, že Žalovaná č. 1 v daném řízení uplatňuje Pohledávky z pozice agenta pro zajištění;
 - (b) předmětné pohledávky nejsou stejného druhu, neboť Žalovaná č. 1 se domáhá určení pravosti a výše Pohledávek, zatímco Žalobce b) uplatňuje nárok na náhradu škody. Odkaz Žalobce b) na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1206/2009, je nepřipadný, neboť v tomto rozhodnutí byla řešena situace, kdy pohledávky měly zaniknout v důsledku

započtení před zahájením řízení. Žalobce b) však vznesl námitku započtení až po zahájení tohoto řízení, a to navíc pouze eventuálně jako „*obranu proti návrhu*“;⁴³

- (c) započtení tvrzené pohledávky Žalobce b) na Pohledávky Žalované č. 1 by představovalo zvýhodňující právní jednání vůči Žalované č. 1, a bylo tak v rozporu se základní zásadou insolvenčního řízení uvedenou v § 5 písm. a) InsZ. Z § 165 odst. 1 InsZ plyne, že při reorganizaci se přihlášení věřitelé uspokojují plněním reorganizačního plánu (srov. také § 316 odst. 1 InsZ). V reorganizačním plánu Žalobce b) není uvedeno nic o tom, že by se Pohledávky Žalované č. 1 měly uspokojovat v celé výši započtením vůči tvrzené pohledávce Žalobce b) na náhradu škody. Naopak z něj vyplývá, že v případě úspěchu Žalované č. 1 v tomto řízení se počítá s poměrným uspokojením jejích Pohledávek.⁴⁴

4.4 K údajnému nepoctivému výkonu práva (část IV. odvolání)

- [133] Žalobce dále v odvolání rozvíjí již dříve uváděnou argumentaci, že ručitelské závazky představují „*nepoctivý výkon práva*“ a že tyto ručitelské závazky „*se zjevně přiči dobrým mravům, odporují zákonu a zjevně narušují veřejný pořádek*“. Rovněž tato argumentace již byla v předchozím odvolacím řízení odmítnuta. Odvolací soud v odst. 59 Kasačního rozhodnutí jasně uzavřel, že veškeré námitky Žalobce a) a Žalobce b) vůči platnosti ručitelských závazků jsou nedůvodné.
- [134] K tomu lze pouze dodat, že úvahy o jakémsi dlouhodobém protiprávním jednání koordinovaném Žalovanou č. 1 jsou naprosto nesmyslnými a nepodloženými spekulacemi. Soud prvního stupně důvodně odmítl důkazní návrhy Žalobce b) vztahující se k prokazování historických skutečností s tím, že nejsou předmětem tohoto řízení (srov. např. odst. 36.60 Napadeného rozsudku).

4.5 K posouzení absolutní neplatnosti ručitelských závazků (část V. odvolání)

- [135] Argumentace Žalobce b) v této části odvolání, tj. že každý soud se musí ex officio zabývat otázkou absolutní neplatnosti právního jednání podle § 588 OZ, je v kontextu tohoto řízení zcela nesmyslná. Smlouvy i ručitelské závazky Žalobce b) se řídí newyorským, resp. anglickým právem, pročez jejich (ne)platnost nelze posuzovat podle českého práva (včetně § 588 OZ).
- [136] Navíc, jak již bylo uvedeno, Odvolací soud v Kasačním rozhodnutí otázku platnosti ručitelských závazků Žalobce b) a existence Pohledávek závazně uzavřel s tím, že ručitelské závazky Žalobce b) jsou platné a Pohledávky Žalované č. 1 existují (odst. 59 a 62 Kasačního rozhodnutí).

⁴³ Viz vyjádření Žalobce b) ze dne 22. 3. 2019.

⁴⁴ Viz např. str. 41 a násl. reorganizačního plánu ve verzi ze dne 30. 6. 2017 (založeno v insolvenčním rejstříku pod čl. B-310).

5. ZÁVĚREČNÝ NÁVRH

[137] S ohledem na výše uvedené Žalovaná č. 1 navrhuje, aby odvolací soud vydal následující

r o z s u d e k :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICM 3260/2016-1964, se potvrzuje.**
- II. Žalobce a) je povinen zaplatit Žalované č. 1 náhradu nákladů odvolacího řízení ve vztahu k řízení o odpůrčí žalobě, a to k rukám právního zástupce Žalované č. 1 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalobce b) je povinen zaplatit Žalované č. 1 náhradu nákladů odvolacího řízení ve vztahu k řízení o určení pravosti a výše pohledávek, a to k rukám právního zástupce Žalované č. 1 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Citibank N.A., London Branch

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Vrchní soud v Olomouci

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 3180 / 2022 Ev. číslo: c75ec11e-575e-4626-afe2-8ca66808ceba
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 1034460870
Věc: Citibank_ Vyjádření k odvoláním

Odesílatel:

ID schránky: t26cvch Typ datové schránky: PFO
Osoba: Robert Klenka - Klenka Robert, Mgr., advokát Adresa: Klimentská 1207/10, 11000 Praha 1, CZ

Dodáno do DS dne: 03.05.2022 14:58:38 **Odesláno do DS dne:** 03.05.2022 14:58:37

Č.j. příjemce: 14 VSOL 10/2022, 32 ICm 3260/2016 Č.j. odesílatele:

Sp.zn. příjemce: 14 VSOL 10/2022, 32 ICm 3260/2016 Sp.zn. odesílatele:

Lhůta končí: K rukám: Ne

Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný

Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4

Sériové číslo certifikátu: 0158a72e Platnost: 21.02.2022 - 13.03.2023

Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK

Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 03.05.2022 14:58:38)

Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 03.05.2022 14:09:07

Datum a čas autom. ověření: 03.05.2022 15:09:40

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		220426 Citibank_Vyjádření k odvoláním_CF.pdf										
Podpis je platný		CRL z 03.05.2022 14:17:14	Mgr. Robert Klenka / b5d204 / 04.11.2021 - 04.11.2022	I.CA Qualified 2 CA/RSA 02/2016	A	A	N	*	-	A	-	-

Čas ověření příloh: 03.05.2022 15:09:40 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certif. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.